

metal grevleri süreci işçi sınıfı ve sendikalar

ekim 2015

Bu broşürde yer alan makaleler,
Toplumsal Eşitlik'in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan alınmıştır.

İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org
toplumsalesitlik@gmail.com

Önsöz

Metal sektöründe geçtiğimiz Mayıs ayında patlak veren yasadışı-fiili grev dalgası, yıllardır alttan alta gelişen, zaman zaman işaretlerini veren çok yönlü ve birbiriyle etkileşim halindeki küresel ekonomik - toplumsal dinamiklerin bir dışavurumuydu. Asıl olarak kapitalist ekonominin en küreselleşmiş sektörlerinden biri olan otomotiv sektöründe yaşanan bu eylemlerin ardında, işçi sınıfının bu en fazla uluslararasılaşmış kesiminin onlarca yıldır yaşadığı iş, ücret ve sosyal hak kayıplarına yönelik birikmiş öfkesi yatıyordu.

Metal sektöründeki işçilerin, işçi sınıfı hareketinin pek çok ülkede ardarda ve benzer şekillerde patlak vermesiyle uyumlu olarak ortaya çıkan öfke patlamasının ardından yatan nedenler, onun siyasi sonuçları ve bunlardan çıkarılacak dersler, önümüzdeki dönemde yükselmesi kaçınılmaz olan sınıf mücadeleleri dalgasına yönelik hazırlığın ön koşulunu oluşturmaktadır.

Metal grevlerinin kazanımları, tek tek fabrikalarda elde edilen sosyal-ekonomik kazanımların çok ötesindedir. İşçi sınıfının üzerindeki ölü toprağının atılmaya başlandığına ve sınıf mücadelesinin dönüşüne işaret eden bu deneyim, işçilerin üretimden gelen güçlerinin farkına varması, sendikaların şirket yanlısı yıkıcı rolünü teşhir etmesi ve en önemlisi, işçi sınıfının uluslararası ölçekte birleşik bir siyasi mücadelesinin gerekliliğini açık bir şekilde göstermesi açısından, önemli siyasi dersler barındırmaktadır.

Kapitalist sistem, tarihinin en ağır krizlerinden birini yaşıyor ve bütün ülkelerin egemen sınıfları, bu krizden tek çıkışın tek yolunu, içeride işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü, dolayısıyla siyasi baskıları arttırmakta, dışarıda ise diğer ülkelerin kaynaklarının emperyalist yağmasında buluyor. Küresel ölçekte yaşanan ve başını ABD önderliğindeki emperyalist devletlerin çektiği bu sürecin Türkiye'deki yansımaları, kitlesel işsizlikte ve yoksullaşmada, artan toplumsal eşitsizlikte, rejimin otoriterleşme eğiliminde ve egemenlerin Suriye'yi işgal etme özleminde görüyoruz.

Uluslararası ölçekteki savaş, toplumsal karşı-devrim ve diktatörlük yönelimi, insanlığın son derece küçük bir azınlığının, krizin faturasını işçi sınıfına ödetmeye ve egemenliğini ne pahasına olursa olsun sürdürmeye kararlı olduğunun en yalın ifadesidir.

Renault fabrikasında başlayan ve dalga dalga diğer fabrikalara yayılan grev dalgası, tüm ideolojik, siyasi ve örgütsel sınırlılıklarına rağmen, nesnel olarak, işçi sınıfının bu dizginsiz saldırılara yanıtıdır.

İşçilerin onlarca yıldır biriken öfkесinin ilk ve doğrudan hedefinin, yıllardır küresel otomotiv şirketlerinin taleplerini işçilere dayatmış olan Türk Metal sendikası olması, ne beklenmedik bir durumdur ne de bu gerçeği değiştirmektedir.

Buna karşılık, yaşamsal öneme sahip bir sektörde yaşanan ve 20.000 dolayında işçiyi kapsayan bu eylemlerin, sadece, Türk Metal sendikasına yönelik bir “öfke patlaması”nın ifadesi olarak değerlendirildiğine tanık olduk. Burjuva medyasının yaydığı bu tür değerlendirmeler, patronların, işçi sınıfı içinde, başta sendikalar olmak üzere, mevcut siyasi çerçevenin dışına çıkmaya yönelik her türlü düşünceyi en baştan engelleme çabasının ifadesiydi.

Şirketlerin, medyanın ve iktidarın bu çabasına, çok sayıda sahte sol örgüt de katıldı. Onlar, işçilerin Türk Metal’e yönelik haklı öfkесinden, DISK’e bağlı Birleşik Metal İş sendikasını güçlendirmek için yararlanmaya kalktılar. Sahte solun, metal işçilerine, küresel şirketlerle ve burjuva siyasi iktidarlara işbirliği konusunda Türk Metal’den farkı olmayan, başta CHP olmak üzere burjuva muhalefet partileri ile organik ilişki içindeki bir sendikayı “ilerici bir alternatif” olarak gösterme çabası, onun sınıfsal konumunun yalın bir ifadesidir.

Bütün bileşenleriyle sahte sol, mevcut sömürü ve baskı düzeninin devamı için, işçi sınıfını burjuva partilerin işçi kolu işlevi gören sendikalara mahkum etme işlevi görmektedir. Buna, mevcut sendikalara duyulan haklı tepkiyi “yeni” bir sendikal cendereye taşıyarak düzen sınırlarına hapsedme girişimiyle karşılık veren sendikalist yaklaşım da destek olmaktadır.

Üretimin küreselleşmesiyle birlikte, uzun bir süre önce işçi örgütleri olmaktan çıkıp şirketlerin bir uzantısına dönüşen, çıkarları şirketlerin çıkarlarıyla bütünleşen sendikaların, artık, işçi sınıfını kapitalist sömürü sistemi içinde tutma, onun mücadelelerini yenilgiye uğratma ve işçilerin sömürüsünden pay almaya çalışma dışında bir işlevi yoktur.

İşçi sınıfının ezici çoğunluğunun, sermayenin ve siyasi iktidarların işçi polisliğini yapan sendikalara uzak durduğu ve onların tepesindeki bürokratlardan nefret ettiği, sahte sol da dahil, hiç kimse için sır değil. Buna karşın, işçilerin sendikalara yönelik derin kuşkusunun, bütünüyle günlük deneyimlerin, izlenimlerin ürünü olduğunu; sınıf bilinçli bir tepkiyi ifade etmediğini vurgulamak gerekiyor.

İşte tam da burada, sosyalist işçilere ve aydınlara büyük görev düşmektedir. İşçi sınıfı sosyalistleri, işçilerin sendikalara yönelik derin güvensizliğine bilinçli bir ifade kazandırmak için, onları kendi taban örgütlenmelerini yaratmaya yönlendirmek zorundadırlar.

Bu, işçilerin, kapitalizmin işleyişine ve uluslararası işçi hareketinin tarihine ilişkin sistematik bilgi sahibi olması; “sendikal” ve siyasal ya da ulusal ve uluslararası alanlar arasındaki organik ilişkinin ve burjuva sınıf egemenliğinin farkına varması; nihayet, toplumun, bir avuç kapitalistin karı için değil ama tüm insanların ihtiyaçları doğrultusunda sosyalist dönüşümünü sağlamak üzere iktidarı alma uğruna bağımsız siyasi mücadelenin zorunluluğunu kavramasına, yani sosyalist sınıf bilinciyle donanmasına yönelik sistemli bir faaliyeti gerektirir.

Sahte solun sendikaları ve onların ardındaki “sol” maskeli burjuva siyasi partileri tek alternatif olarak gösterip desteklerken yapmak istediği şey, tam da bunu engellemektir. Dolayısıyla, işçiler, yalnızca onları dizginsizce sömüren kapitalist şirketlerin ve onların işbirlikçisi sendikaların değil, bu ittifaka destek veren sahte solun yıkıcı rolünü de görmek zorundalar.

Sahte sol, grev dalgası boyunca, metal şirketlerinin emrindeki bir diğer sendikayı “alternatif” olarak desteklerken sergilediği ihaneti gizlemek için, eylemdeki işçilere içi boş övgüler yağdırdı. O süreçte, *Toplumsal Eşitlik*, eylemci işçileri kendilerini bekleyen tehlikeler karşısında uyarıyordu. Başta Arçelik LG’deki ve diğer fabrikalardaki işten çıkarmalar olmak üzere, hareketin geri çekilmeye başlamasının ardından yaşananlar, maalesef, bütün uyarılarımızı doğrulamış durumda.

Öte yandan, Türkiye işçi sınıfının öncü bölümü olarak metal işçilerinin bu geri çekilmesi, kesinlikle geçici bir durumdur. Onlar, hiç de uzak olmayan bir gelecekte ve küresel metal devlerine ve onların emrindeki sendikalara meydan okumak üzere yeniden sahneye çıkacaklar. Bununla birlikte, bir sonraki mücadelenin başarıyla sonuçlanması, metal işçilerinin hem bu değerli deneyimden hem de uluslararası sınıf kardeşlerinin yaşadıklarından gerekli siyasi dersleri çıkarmasına bağlıdır.

Türkiye’deki metal işçileri bütün bunları yaşarken, Brezilya’daki, Meksika’daki, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki, Kanada’daki, Çin’deki ve diğer ülkelerdeki otomotiv-metal işçileri de aynı deneyimlerden geçmektedir. Tüm bu deneyimler, işçi sınıfının, her yerde, aynı sorunlarla, aynı sınıf düşmanı ve ortak bir mücadele gerekliliğiyle karşı karşıya olduğunu göstermektedir.

Bütün bu mücadelelerin başarıya ulaşmasının tek yolu, onların kapitalist sömürüye, toplumsal eşitsizliğe, siyasi baskıya ve savaşa karşı sosyalist bir program ve örgütlenme temelinde birleştirilmesidir. Günümüzde bu uğurda dünya çapında mücadele eden tek örgütlenme, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi (DEUK) ve onun şubeleri olan Sosyalist Eşitlik Partileri'dir.

DEUK'un Türkiye şubesini kurma mücadelesi veren *Toplumsal Eşitlik*, önceki yıllarda satış sözleşmeleriyle sonuçlanan bütün toplu sözleşmeler sırasında, Renault'daki fabrika işgalinde ve nihayet, son metal grevleri sürecinde, patronların koltuk değneği olan sendikaların ve onları destekleyen sahte solun yıkıcı rolünü teşhir ederek, işçi sınıfına devrimci bir program ve örgütlülük perspektifi sunmaya çalıştı.

Metal işçilerinin daha önceki deneyimleri ve grev dalgası üzerine yazılmış yazıları derlediğimiz bu broşürün, Türkiyeli işçilerin ve gençlerin bu önemli deneyimden gerekli dersleri çıkarmasına ve Marksist (Troçkist) sınıf mücadelesi perspektifini kavramasına yardımcı olacağını; Sosyalist Eşitlik Partisi'ni inşa etme mücadelesine katkıda bulunacağını düşünüyoruz.

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu

Oyak-Renault'daki işgal ve sendikaların çürümüşlüğü

Servet Kazancı / 01.12.2012

2012-2014 MESS Grup toplu iş sözleşmeleri (TİS) sürecinin başlamasıyla birlikte metal işçileri arasındaki hoşnutsuzluk da kendisini dışa vurdu. 2010 TİS sürecinde tüm sendikaların gerçekleştirdiği satış sözleşmeleriyle durdurulmuş olan işçiler, benzeri bir sürecin bir kez daha yaşanmasına karşı birçok fabrikada hareketlilik yarattılar. Bunlardan kitlesel bir harekete dönüşerek kendisini dışa vuran ilk eylem Eskişehir'deki Arçelik işçilerinin 10 km'lik yürüyüşüydü. Bunu 12 Kasım'da Bursa'daki Oyak-Renault fabrikasının, 16.00-24.00 vardiyasında çalışan işçiler tarafından işgal edilmesi izledi.

Metal işçilerinin patlayan ama kısa sürede şimdilik dindirilen öfkesinin ardında ne yatıyor? İşçiler, bütün dünyadaki sınıf kardeşlerinin uğradığı saldırının bir benzerini yaşamaktadırlar. Küresel ekonomik kriz karşısında patronlar, büyük ölçekli fabrikalarda işçi sayısını azaltmaya ve daha az sayıda işçiye aynı -hatta daha fazla- işi yaptırmaya yöneldiler. 6000 işçinin çalıştığı Renault'da da işçiler düşük ücretle ve üretimi artırma baskısı altında çalışıyorlar. Bu durum, 2010'daki satış sözleşmesinin bir benzerinin kabul edilmemesi gerektiği bilincini ve Türk Metal'in bu yöndeki girişimine karşı bir öfke patlaması doğurdu.

12 Kasım günü, 16.00-24.00 vardiyasındaki 1.500 civarında işçinin Türk Metal'in TİS taslağıyla ilgili konuşma talebinin sendikacılar tarafından reddedilmesi, zaten patlamaya hazır öfke için bir kıvılcım oldu. Montaj bölümünde başlayan iş bırakma eylemi hızla tüm bölümlere yayıldı ve işçiler "sendika istifa" ve "sendika dışarı" sloganlarıyla harekete geçtiler.

Türk-Metal sendikasının harekete geçirdiği çeteler, fabrika içerisindeki eyleme destek vermek için gelen Bosch işçilerine dizginsizce saldırdı ve üç işçiye ağır yaralandı. Bu saldırı fabrikadaki işgalin sürdürülmesini ve daha da önemlisi diğer fabrikalara yayılmasını önlemeye yönelik açık bir tehditti.

Renault yönetimi de işçilerin birleşmesini önlemek amacıyla 24.00-08.00 vardiyasını iptal ederek işçileri fabrikaya gelmemeleri konusunda uyardı. 24.00'da vardiyaları sona eren işçiler mücadelelerini sürdürmek istiyorlardı ama patronların, polisin ve sendikacıların yoğun baskısı sonucunda servislere binerek evlerine gitmeye ikna edildiler. Bu, Renault'daki mücadelenin şimdilik yenilgiye uğratıldığı anlamına geliyordu. Ardından, patronun karşı saldırısı başladı: 60 civarında işçi hiçbir açıklama yapılmadan işten atıldı. Atılan işçilerin Türk Metal'e muhalif işçiler olduğu ve sendikanın patrona verdiği listede buldukları ifade ediliyor.

Renault işçileri, Türk Metal'in TİS taslağının geri çekmesini talep ediyor ve sendikadan istifa etmek istiyorlardı.

2010 süreci ve satış sözleşmeleri

Renault'da kısa sürede bastırılan patlama, Türkiye işçi sınıfı hareketindeki durgunluğa son verebilecek bir kıvılcımı içinde taşımaktadır. Fakat metal işçilerinin eyleminin yarattığı heyecan gerçek durumu olduğu gibi değerlendirme ve gerekli dersleri çıkarmayı engellememeli. Bugün, yine 2010 sürecinde olduğu gibi metal sürecini izleyen ve değerlendirmelerde bulunan solun neredeyse

tamamı, meseleyi Türk Metal ile Birleşik Metal-İş ikilemi içine hapsediyor, işçilerin yalnızca “Türk Metal’e karşı ayağa kalktığını” söylüyor ve onların Birleşik Metal’de örgütlenmeleri gerektiğini savunuyor.

Bu sendikalist yaklaşımın arkasında, Türk Metal’in faşist yönetimi ile Birleşik Metal-İş’in sözde “solcu” yönetimi arasında yapılan bir tercih yatmaktadır. Sendikalizmin destekçisi sahte solculara göre, Birleşik Metal işçilere çok daha iyi bir sözleşme sunmaktadır. Aynı zamanda o 2010 TİS sürecinde “zafer” kazanmıştır!

Gerçekte ise, Türk Metal ile Birleşik Metal-İş bürokrasileri arasında, ideolojik farklılık dışında, işçi sınıfını dizginleme ve yenilgiye uğratma perspektifinde hiçbir farklılık bulunmamaktadır. Bu açık gerçeği, 2010 TİS sürecinde Birleşik Metal-İş’in “grev” söyleminin arkasına gizlenen satışını ele alan yazılarımızda ifade etmiştik. İşçilerin kabaran öfkesini ve mücadeleye azmini o süreçte sendikacılığa yedekleyen “sol” da, “tarih yazıldığı” ve “büyük bir zafer elde edildiği” hayalini yayararak, işçilere açıkça ihanet etmişti.

2010 toplu sözleşmelerinin imzalanmasının ardından yaptığımız genel değerlendirmede şunları yazmıştık:

“Gelişmeleri yakından takip eden Marksist devrimciler ile bu sonucu “zafer” ve “Türk-Metal’e atılmış bir tokat” olarak değerlendiren çeşitli sol çevreler arasında uzlaşmaz bir karşıtlık olduğunu tespit etmek gerekiyor. Bazı sol çevreler, Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin Türk Metal üyesi işçilere kıyasla “çok daha yüksek bir ücret zammı” elde ettiği gibi hayali bir durumdan hareketle, bütünüyle sendikalist-ekonomist bir yaklaşım sergilerken, şimdiye kadar gelişmeleri titizlikle analiz eden Marksist devrimciler, Birleşik Metal-İş’in Türk Metal’den öz ve biçim olarak hiç de farklı olmayan bir sözleşmeye imza attığı tespitini yapmaktadır.” [1]

Bu yalın gerçek karşısında gözlerini tamamen kapatan “sol”, işçilerin, Türk Metal’in “kötü” gardiyanlığından Birleşik Metal’in “güleryüzlü” gardiyanlığına geçiş (Bosch işçileri) örneklerini göklere çıkarttı. Oysa 2010-2012 dönemi TİS’lerinde Türk Metal ve Birleşik Metal-İş aynı sözleşmelere imza atmıştı:

“2010-2012 dönemi MESS-Birleşik Metal-İş Grup Toplu İş Sözleşmesi’ne göre; işçilerin saat ücretlerine ilk altı ay için işyeri ortalamasının %5,35’i oranındaki miktarda maktu ücret zammı; ikinci altı ay için işyeri ortalamasına 1.9.2010-28.2.2011 tarihleri arasındaki TÜİK TÜFE artış oranı miktarında maktu ücret zammı; üçüncü ve dördüncü altı ay için ise TÜİK TÜFE artış oranında zam

yapılması kararlaştırıldı. Ayrıca sosyal haklarda %10 ve %15 arasında, sözleşmenin ikinci yılında ise TÜİK TÜFE oranında artış yapılmasında mutabakata varıldı.” [2] Türk Metal’in sözleşmesi: “İmzalanan Toplu İş Sözleşmesi ile; işçilerin saat ücretlerine ilk altı ay için işyeri ortalamasının %5,35’i oranındaki miktarda maktu ücret zammı; ikinci altı ay için işyeri ortalamasının 1.9.2010-28.2.2011 tarihleri arasındaki TÜİK TÜFE artış oranı miktarında maktu ücret zammı; üçüncü ve dördüncü altı ay için ise TÜİK TÜFE artış oranında zam yapılması kararlaştırıldı. Ayrıca sosyal haklarda %10 ve %15 arasında, sözleşmenin ikinci yılında ise TÜİK TÜFE oranında artış yapılması kararlaştırıldı.” [3]

Kelimesi kelimesine aynı olan bu sözleşmeler nedeniyle Birleşik Metal-İş’i göklere çıkaran ve bugün de bunu sürdüren “sol”un, işçilere, iki sendika arasındaki farkı ve nasıl bir “zafer” elde edilmiş olduğunu açıklamaları gerekmektedir.

Peki, bugün değişen bir şey var mı? Birleşik Metal-İş yetkilileri, kendi TİS taslaklarını “işçilerle birlikte” hazırladıklarını ileri sürüyorlar. Bu, gerçekte yaşananlar hakkında hiçbir şey bilmeyenleri ve “sol” sendika bürokrasilerine ilişkin yanılsamalara sahip olanları ikna edebilir. Ama gerçekte, Birleşik Metal-İş de aynı Türk Metal gibi, sözleşmeleri, işçilere hiçbir şekilde danışmadan hazırlamakta, imzalanan TİS metinleri bile işçilere verilmemektedir. 2010’daki metal “grevi” sürecinde, Birleşik Metal-İş bürokratlarının toplu olarak değil ama tek tek patronlarla kapalı kapılar arkasında anlaşığı bir gerçektir.

Bugün, Türk Metal’in satış sözleşmesinde ilk altı ay için yüzde 18 zam istenirken, Birleşik Metal-İş’in “sol” sözleşmesinde yüzde 19 zam isteniyor. Sonraki altı aylık dönemler içinse yüzde 5! [4] İşçiler, her iki sendikanın da daha baştan satış sözleşmeleriyle girdikleri TİS sürecinde, ilk dönem için yüzde 18-19’luk talebin patronlarla yapılacak gizli görüşmelerle yüzde 5-7 aralığına çekileceğini biliyorlar. 2010’daki yüzde 5,35 oranı bir ilerlemenin değil ama gerilemenin ifadesi olmuştu. Aynı şekilde, metal işçilerinin militan mücadelesinin sendikalar tarafından engellendiği bu süreçte de, önemli hak gasplarıyla sonuçlanacak bir sözleşme ortaya çıkacaktır.

Metal işçileri bir kez daha sermayenin gardiyanlığını başarıyla üstlenen sağ ve “sol” sendika bürokratlarının ve onların “solcu” koltuk değneklerinin kısıkcı altındadır.

“Uluslararası destek”

Oyak-Renault işçilerinin mücadelesi aynı zamanda sendikaların uluslararası rolünün de altını çizmektedir. Renault’daki saldırılar ve işten atmalar sonrasında Fransa Genel İşçiler Konfederasyonu (CGT) ve Güney Kore Metal İşçileri Konfederasyonu (KMWU) Renault Genel Merkezi’ne mektup göndererek “dayanışma” gösterisinde bulundular. Yapılanların “Renault Temel Haklar Şartı”na ve ILO sözleşmesine aykırı olduğunu dile getiren konfederasyonların bu baştan son göstermelik ve burjuva hukukuyla sınırlı adımı, sendikalist sol tarafından “uluslararası destek” başlıklarıyla övüldü.

Burada ayrıntılı bir şekilde girmek mümkün olmasa da, özellikle CGT’nin Fransa işçi sınıfının mücadelelerinin bastırılmasında tarihsel bir rolü olduğunu ve bugün de bu rolü başarıyla yerine getirdiğini vurgulamak gerekiyor. CGT, sermayenin Avrupa’daki otomobil-metal sektöründeki işçilere yönelik saldırısına destek olmada önemli bir rol üstlenmiştir. ABD’deki otomobil işçilerine yönelik kapsamlı sosyal saldırıda Obama’ya açık destek veren Birleşik Otomobil İşçileri sendikası başkanı, şimdi Avrupa’da. Onun görevi, küresel otomotiv devlerinin Avrupa işçi sınıfına yönelik saldırısını desteklemede IG Metall ile CGT’deki ortaklarına yardımcı olmaktır.

Türkiye’deki sendika bürokrasilerinin Avrupalı abileri, onların idolleridir. Avrupalı sendikacılar, şirket yönetim kurullarında yer almakta ve aylık yüz bin avroyu aşkın gelirler elde etmektedirler. Bu, onlara sermayeye hizmetleri karşısında verilen bir ödüldür: *“Geçtiğimiz yirmi yıl boyunca, Avrupa otomobil sanayiinde, altında sendikaların imzasının olmadığı tek bir ücret kesintisi, işten çıkartma ya da fabrika kapatması gerçekleşmemiştir. İşçiler direnmeye çabaladıklarında tehditle karşılaşmakta ya da işten çıkarılacak ilk kişiler olmaktadır.”* [5]

Avrupa çapında bir mücadele

Renault işçilerinin fabrika işgali, Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu durumu açıkça yansıtıyor. Renault işçileri, diğer sınıf kardeşleri gibi, sermayenin saldırılarına ve sendikaların kısılcına karşı mücadele etmeye hazırdırlar. İşçilerin öfke patlamasının kısa sürede dizginlenmesi, onların ikna edilmelerinden değil; mücadele perspektiflerinin ve örgütlülüklerinin sınırlılığından kaynaklanmaktadır.

İşçiler, şimdilik, Türk Metal egemenliğine karşı sendikadan istifa etmek ve belki de Birleşik Metal-İş’e geçmek düşüncesiyle hareket etmektedir. Sendikacıların ve

küçük burjuva solun da yoğun çabasıyla, sendikalar arasında niteliksel bir farklılık olduğu izlenimi yayılmaktadır.

Geleneksel (sosyal demokrat ve Stalinist) önderliklerin onlarca yıllık çarpıtmalarının ve Marksist hareketin mevcut sınırlılıklarının da etkisiyle, tarihsel ve uluslararası deneyimlerden habersiz olan işçiler, mücadele içinde öğrenmek durumunda. Renault deneyimi, işçiler ayağa kalktıklarında patronun, sendikaların ve devletin nasıl telaşa kapıldığını ve onları durdurmak için elinden geleni ardına koymadığını göstermiştir.

Bu eylem, aynı zamanda, işçilerin en basit talepler uğruna giriştikleri mücadelelerin bile, tabanda oluşturacakları kendi eylem komiteleri aracılığıyla örgütlenmedikleri takdirde, patron-sendika-devlet ortaklığı karşısında, kaçınılmaz biçimde yenilgiye uğrayacağını, bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Eğer Renault işçileri, 12 Kasım'da kendiliğinden patlayan fabrika işgali öncesinde, devrimci bir mücadele programına ve bunun üzerinde yükselen taban komitelerine sahip olsalardı, hem Renault'daki süreci ilerletebilir hem de diğer fabrikalarda onları izleyen sınıf kardeşleri ile birlikte örnek bir mücadele hattı oluşturabilirlerdi. İşçi sınıfını devrimci bir özne olarak gören böylesi bir perspektifi Birleşik Metal-İş'in ya da sendikalist solun gerçekleştiremeyeceği açık bir gerçektir. Onlar yalnızca, işçilerin ileriye doğru attığı her adımda onları durdurmaya ve onların mücadele azmini kırmaya çalışıyorlar.

Sermayenin topyekûn saldırısına karşı, sendikalı ve sendikasız işçilerin birleşik bir mücadele cephesinin yaratılması gerekiyor ve bu, kaçınılmaz biçimde, sendikacılığın işçi sınıfını boğan ulusal ve siyasal sınırlarının aşılmasını dayatmaktadır.

Bugün yüz binlerce Avrupalı otomobil işçisinin karşı karşıya olduğu saldırı, Türkiye'de yaşanacakların da bir ön habercisidir. Sermaye sınıfının uluslararası saldırısı yalnızca enternasyonalist-sosyalist bir mücadelenin örgütlenmesiyle püskürtülebilir. İşçi sınıfının bu perspektif ile Avrupa çapında eylem komitelerini örgütlemesini ve her bir fabrikadaki saldırının tüm işçilere yönelik olduğunun bilinciyle mücadele etmesini sağlamak, yalnızca sosyalist bir perspektifle mümkündür.

Sermayenin giderek yoğunlaşan saldırılarına başarıyla karşı koyabilmek için, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin ve onun Britanya ile Almanya'daki şubelerinin ortaya koyduğu bu perspektifin, Türkiye'de de hayata

geçirilmesi gerekiyor. Metal işçileri, kendilerini diğer fabrikalardaki ve sektörlerdeki işçilerden yalıtarak sermayenin saldırılarına karşı savunmasız bırakan sendikaları aşmak ve tüm sınıf kardeşleriyle birleşmek üzere harekete geçmeli; tüm işçileri sermayeye karşı birleştirecek yeni bir devrimci işçi sınıfı partisinin yaratılması mücadelesine katılmalıdırlar.

Dipnotlar

[1] Metal “grevi” üzerine bir değerlendirme; Yayın Kurulu, 28 Nisan 2011: <http://www.toplumsalesitlik.org/tr/turkiye-2/metal-grevi-uzerine-bir-degerlendirme>

[2] MESS’in açıklaması; 2011: <http://www.mess.org.tr/ti.asp?eid=4475&icid=0>

[3] MESS’in açıklaması; 2010: <http://www.mess.org.tr/ti.asp?eid=4325&icid=0>

[4] Birleşik Metal-İş 2012 TİS taslağı açıklaması: <http://birlesikmetal.org/tis/yazi-linkleri/gebze%20basin.pdf>

[5] Otomobil sektöründeki işleri savunmak adına Avrupa çapında bir mücadele için; SEP (Almanya ve Britanya), 19 Kasım 2012: <http://www.toplumsalesitlik.org/tr/perspektif/otomobil-sektorundeki-isleri-savunmak-adina-avrupa-capinda-bir-mucadele-icin>

Metal bürokratları işçileri ve kitle gösterilerini sattı

Servet Kazancı / 26.06.2013

Metal işkolundaki 2012-2014 grup toplu iş sözleşmesi süreci, Türk Metal, Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş sendikalarının birbirini ardına imzaladıkları satış sözleşmeleriyle sona erdi.

Anlaşmaya ilk varan sendika Türk Metal oldu. Türk Metal, 30 Mayıs gecesi imzaladığı sözleşmeyi bir “zafer” gibi yansıttı. Sendika, “Yıllık bazda yüzde 14.5 ile yüzde 24 arasında değişen oranlarda bir gelir artışı sağlanmış” olmasıyla övünedursun, imzalanan sözleşme, gerçekte, tam bir satış sözleşmesidir. Türk

Metal'in övündüğü şey, daha önce önemli bir çoğunluğu 4,64 TL / saat ücretin altında çalışan işçilerin ücretlerinin 4.64 TL / saate yükseltilmesi, ücretleri 6.31 TL / saatin altında olanların ücretlerine de, bu rakamı aşmamak koşuluyla 20 kuruş eklenmesidir. Bu son derece yetersiz ücret zammından başarıymış gibi söz eden Türk Metal bürokratları, üyelerinin geçtiğimiz yıllar içinde -birçok durumda sıfır zam ile uğramış olduğu devasa ücret kaybına, işten çıkarmalara ve sektördeki yaygın taşeronlaştırmaya hiç değinmiyorlar.

Türk Metal'in açtığı yoldan ilerleyen sözde solcu rakibi Birleşik Metal-İş bürokrasisi de, 11 Haziran günü, Türk Metal'inki ile hemen hemen aynı koşullarla, 7 işyerini kapsayan bir sözleşmeye imza attı; onları, Çelik-İş bürokrasisi izledi.

Metal işkolunda bu dönem sürdürülen görüşmeler, öncakilere göre oldukça büyük bir önem taşıyordu. Bu süreç, işçilerin sosyal ve ekonomik hak gasplarını püskürtmeleri için bir fırsattı. Zira metal işkolundaki sendikaların "grev" kararı aldıkları süreçte Türkiye tarihinin en büyük kitlesel gösterilerinden biri patlamıştı ve bu gösteriler grevdeki işçilerin katılımıyla, sermayeye ve iktidara karşı gerçek kazanımlar elde edebildi. Sendikacılar, tam da metal işçilerinin böylesi bir süreçte greve çıkmalarının kitle gösterilerine işçi sınıfı damgasını vurabileceği ihtimalini gördükleri için, birbiri ardına bu satış sözleşmelerini imzaladılar.

Sektördeki en büyük sendika olan Türk Metal'in yöneticileri, sözleşmeyi imzalamadan önce grev kararı almış fakat grevin tarihini hiçbir zaman açıklamamışlardı. Onlar üyelerinin buldukları fabrikaları teker teker gezerek şov yapmış ve işçilerin tabanda oluşabilecek öfkelerini yatıştırmaya çalışmışlardı. Türk Metal yönetimi, satış sözleşmesini, tam da Gezi Parkı eylemlerinin tüm ülkeye yayılmaya başladığı bir günde imzaladılar.

Birçok sahte solcu grubun açıkça desteklediği Birleşik Metal sendikası ise, Türk Metal'in grev kararının ardından, kendi grev tarihini 3 Haziran olarak belirlemiş ve Türk Metal'in sözleşmeyi imzalamasını yerden yere vurmuştu. 3 Haziran, Gezi Parkı gösterilerinin ülke geneline yayıldığı, Taksim Meydanı'nın kazanıldığı ve sokaklardaki yüz binlerin işçi sınıfının örgütlü ve militan desteğine en çok ihtiyaç duyduğu günlerden biriydi.

Belirlenen tarihte greve çıkmak yerine MESS ile görüşmeleri sürdürüp bir hafta sonra Türk Metal'in imzaladığıyla aynı sözleşmeyi imzalayan Birleşik Metal-İş

bürokratları, sermayenin ve devletin yardımına koşma görevlerini yerine getirdiler.

2010 TİS sürecinin ardından da Türk Metal'le aynı sözleşmeye imza atmasına rağmen birçok "sol" grup tarafından zafer kazandığı iddia edilen Birleşik Metal, bu tavrıyla, gerçekte Türk Metal'in "sol" maskeli kardeşi olduğunu bir kez daha kanıtladı.

2012'inin Aralık ayında, Renault'daki fabrika işgalini değerlendirdiğimiz bir yazıda, Metal işçilerinin, "bir kez daha sermayenin gardiyanlığını başarıyla üstlenen sağ ve 'sol' sendika bürokratlarının ve onların 'solcu' koltuk değneklerinin kısıkcı altında" olduğunu vurgulamıştık [1].

Metal işçilerinin bu kısıkaçtan kurtulamamış olması, işçi sınıfının, sermayenin saldırılarına karşı mücadelede önemli fırsatlardan birisinin kaçmasına yol açtı. Zira sorun, sendikacıların enflasyon oranında bir ücret zammını başarı olarak sunması değil; metal işçilerinin geçtiğimiz yıllar boyunca uğradıkları zararları gidermeye yönelik siyasi taleplerle kitle gösterilerine katılmasının ve bu gösterilere damga vurması ihtimalinin engellenmiş olmasıdır.

Metal işçilerinin bu TİS sürecindeki deneyimi, işçilerin gerçek kazanımlar elde etmesinin tek yolunun sendikal yapılanmayı aşmak olduğunu göstermektedir. Bültenimizin, henüz kitle gösterileri patlamadan yayımlanmış olan Mayıs sayısında, grevin satışa uğramaması için işçileri harekete geçmeye ve taban komitelerinde birleşmeye çağırmıştık: "Yıllardır yitirilmiş olan hakların yeniden elde etmesi için, sendikaların formalite gereği ilan ettiği grevi gerçek bir direnişe dönüştürmek gerekiyor. Bunun için, sektördeki bütün fabrikalarda, sendika ya da sendikalı-sendikasız ayrımı yapılmaksızın, birbirleriyle sürekli bağlantı halinde grev komiteleri seçilmeli; grevin önderliği bizzat işçilerin eline geçmelidir. Aksi durumda, grev, hükümetin müdahalesiyle etkisizleştirilme ya da sendika bürokratları eliyle hiçbir ciddi kazanım elde edilemeden sonlandırılma tehlikesiyle karşıya kalacaktır." [2]

Bu tehlike, daha grev başlamadan gerçekleşmiş ve işçi sınıfının öncü güçlerinden metal işçilerine yapılan ihanet bir bütün olarak işçi sınıfına ve kitle hareketine bir ihanete dönüşmüştür. Yaşadığımız süreç, metal işçileri ve bir bütün olarak işçi sınıfı için tarihsel dersler taşıyor. Sendikalara güvenmeyi öğütleyen ve sözde sınıf sendikacılığını canlandırma hayalini yayan tüm sahte sol politikalar bir kez daha iflas etmiştir. "Sınıf sendikacılığı", sendikaların şirket yönetimleriyle ve siyasi

iktidarlarla tamamen bütünleştigi günümüzde tamamen temelsizdir ve işçileri her durumda sendika bürokrasilerinin gardiyanlığına teslim etmektedir.

İşçiler, sendika bürokrasileri arasında özde hiçbir fark olmadığını; kendi taban komitelerini kurarak mücadeleye girişmedikçe, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek şöyle dursun, mevcut koşulları bile koruyamayacaklarını görmek zorundalar. Başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfının yeni türde taban örgütlenmelerini yaratması mücadelesi, aynı zamanda, sendika bürokrasilerinden bağımsız enternasyonalist devrimci bir işçi sınıfı partisinin inşasına paralel bir süreç olacaktır.

Dipnotlar

[1] Oyak-Renault'daki işgal ve sendikaların çürümüşlüğü, Servet Kazancı, Toplumsal Eşitlik dergisi, 10. Sayı / Aralık 2012

[2] Toplumsal Eşitlik İşçi Bülteni, 1. Sayı / Mayıs 2013

Metal TİS süreci, sendikalar ve sahte sol

Halil Çelik ve Yusuf Ateşçi / 25.12.2014

Türkiye işçi sınıfının önemli bir kesimini oluşturan metal işçileri, dünya çapında derinleşen ekonomik kriz, hammadde fiyatlarındaki düşüş, daralan pazarlar ve düşen kar oranlarıyla birlikte kemer sıkma programlarının ağırlaştırıldığı koşullarda, yeni bir toplu iş sözleşmesi sürecinden geçiyor.

Bu, aynı zamanda, büyük şirketler (dolayısıyla devletler) arası hammadde, pazar ve kar kavgasının bölgesel çatışmaları, ekonomik ve askeri gerginlikleri tırmandırdığı; işçi sınıfının dünya çapında bir toplumsal karşı-devrim, diktatörlük ve savaş tehdidini derinden hissettiği bir süreçtir.

Büyük ölçüde egemen sınıfların baskın olduğu bu süreçte, işçiler, demokratik haklara yönelik saldırının yanı sıra, yaşam ve çalışma koşullarında sürekli gerilemeye yol açan toplumsal ve ekonomik bir saldırının hedefindedir. Önümüzdeki günler, 2008 krizinin ardından yüz binlerce kişinin işten

çıkarılmasını ve yeni yasa saldırılarıyla işçi sınıfının haklarının gasp edilmesini aşacak denli bir saldırıya gebe.

Kapitalistlerin bu saldırıdaki en büyük destekleyicileri, diğer ülkelerde de olduğu gibi, sendikalar ve sahte sol örgütlenmelerdir.

Bu “sol”un neredeyse tamamının gözünde, sendikalar ikiye ayrılıyor: Birinci grupta, Türk Metal gibi sınıf işbirlikçisi, sarı sendikalar var ve bunların başlıca rolü, işçileri her koşul altında silahsızlandırmak ve patronların koşullarını işçilere dayatmak. İkinci grupta ise, DİSK ve Birleşik Metal gibi sözümona “sınıf mücadelecisi”, “ilerici”vb. sendikalar yer alıyor.

Sahte sol, bu ikinci grupta yer alan ve akıl hocalığı yaptığı sendikaların, “sarı” denilen sendikalarla birebir aynı tutumu aldıkları durumlarda bile savunulmaları gerektiğini iddia ediyor. Gerekçe de çok basit: Şirket-patron yanlısı tutumun sorumlusu ya birkaç “hain” sendikacıdır ya da sendika bürokratları “başka bir çözüm olmadığı” için böyle davranmıştır. Sahte solun, “mücadelecisi” ve “solcu” ilan ettikleri sendikaların açık ihanetlerini çoğu durumda görmezden gelip “unutulmaya” terk ettiğini ya da daha pervasızlaşarak “zafer” veya “kazanım” olarak sunduğunu da atlamamak gerekiyor.

Özetle, patronlar, “toplu sözleşme” adı verilen göstermelik bir süreçte, görevi işçileri gözetlemek ve denetim altında tutmak olan “sendikacı” adlı gardiyanlar ile sözümona “pazarlık” yaparken, bu gardiyanlara danışmanlık ve avukatlık yapan sahte sol, söz konusu süreci bir “mücadele” gibi göstermeye ve sonuçta, nesnel olarak işçileri sendika bürokrasileri üzerinden sermayeye bağlamaya çalışıyor.

Metal işçilerinin şimdiki toplu sözleşme sürecinde, bu ikiyüzlü oyun bir kez daha sahneleniyor. Bir kez daha diyoruz, çünkü toplu sözleşme süreçleri, aynı belli aralıklarla sahnelenen bir tiyatro oyunundaki oyuncuların performansında olabilecek değişiklikler ne kadar farklı olabilirse o kadar farklılık içermektedir. Başrol oyuncusu kapitalistin (MESS), her yeni oyunda performansını arttırmasının nedeni ise yardımcı oyuncu olan sendikaların (Türk Metal, Çelik İş, Birleşik Metal) ve onların danışmanlarının (sahte sol) desteğidir.

Sendika üyesi metal işçilerinin önemli bir kesimini denetim altında tutan Türk Metal sendikasının bürokratları, her TİS döneminde, seçim dönemlerinde gönül alan ve üst perdeden vaatlerde bulunan burjuva politikacılarına benzer şekilde

fabrikaları dolaşıp nabız yokluyor. Onlar, işçilerin, MESS'in yeni saldırıları karşısındaki olası tepkisini ölçmeye çalışıyor, metal işçileri arasında bir teslimiyet havası yayıyor ve dahası, patronlar ile birlikte hazırlamış oldukları yeni koşulları, “kazanım” olarak sunmaya çalışıyorlar. Öyle ya, işçiler, mevcut dünya koşullarda bir işe sahip oldukları ve işten çıkarılmadıkları için bile dua etmeliler.

Patronların “sendikacı” polisliği rolünü kurulduğu günden bu yana en pervasız şekilde oynayan Türk Metal bürokratlarının bu TİS sürecinde de satış sözleşmesini ilk imzalayan sendika olması, hiç kimseyi şaşırtmadı. Türk Metal bürokratları, satış sözleşmesini “zafer” olarak sundular. [1]

Onu, sendikalarda örgütlü 200 bin civarındaki metal işçisinden yaklaşık 25 bininin üye olduğu Çelik-İş sendikasının aynı sözleşmeyi imzalaması ve “zafer” olarak sunması takip etti. [2]

Buna karşılık, Çelik-İş sendikasıyla hemen hemen aynı sayıda üyesi bulunan ve sahte sol tarafından “işçi sınıfının umudu” ve “Türk Metal'in korkulu rüyası” olarak görülen Birleşik Metal sendikası, Meclis'teki burjuva muhalefetin rolünü işçi sınıfı içinde oynamaya çalışıyor. Birleşik Metal bürokratlarının “sol” ve “mücadeleci” bir görünüm edinme çabasındaki en büyük destekçisi, Türk Metal'i yerden yere vururken onunla aynı politikaları izleyen Birleşik Metal sendikasına toz kondurmayan ve onu açıkça destekleyen sahte sol olmaktadır.

Bu “sol”, 2010-2012 TİS sürecinde, Türk Metal'in imzaladığı satış sözleşmesini ihanetle suçlayıp grev kararı alan, ardından ise TİS sürecine aykırı olarak tek tek metal patronlarıyla kapalı kapılar ardında anlaşarak grevleri satıp, Türk Metal ile aynı koşullara imza atan Birleşik Metal bürokratlarını “zafer” kazanmış gibi göstermişti. [3]

Hatırlanacağı üzere, Gezi Parkı protestoları sırasında, işçi sınıfının üretimden gelen gücüyle mücadeleye katılması ve onu ileriye taşıma olasılığını önleyenler de DİSK ve Birleşik Metal bürokratlarıydı. [4] Sözde “solcu” sendika bürokrasisinin iktidara ve patronlara sunduğu bu yeri doldurulmaz hizmeti, Toplumsal Eşitlik'ten başka hiçbir siyasi çevre, üstelik de Gezi Parkı protestolarının doruk noktasında, açıkça teşhir etme cesaretini gösterememişti. Çünkü bunu ifade etmek, “sol” sendika bürokrasilerine danışmanlık yapan sahte solcu önderliklerin, hem siyasi programlarını bir bütün olarak gözden geçirmesini

hem de sendikalarla olan çıkar ilişkilerini reddetmesini gerektirecekti. Bu, açıktır ki, söz konusu küçük burjuva önderliklerin sınıfsal çıkarlarına aykırıydı.

Gezi Parkı protestolarının doruk noktasında, metal iş kolunda TİS süreci yaşanıyordu ve önce Türk Metal, ardından da Birleşik Metal sendikaları grev kararları almıştı. Gerçekte her ikisi de “sarı” olan bu sendikalardan Türk Metal metalürji patronlarının önüne koyduğu sözleşmeyi alelacele imzaladı. Birçok sahte solcu grubun açıkça desteklediği Birleşik Metal bürokratları ise, görünürde, mücadeleci, uzlaşmaz bir duruş sergiliyordu. Ama yalnızca görünürde!

Birleşik Metal İş bürokratları, önceden ilan ettikleri 3 Haziran tarihinde greve çıkmak yerine, MESS ile görüşmeleri sürdürdüler, grev kararını iptal ettiler ve topu topu bir hafta sonra, Türk Metal’in imzaladığının aynısı bir sözleşmeye imza attılar. Sahte solun sendikacı patronlarının bu tavrı, Gezi Parkı gösterilerinin ülke geneline yayıldığı, Taksim Meydanı’nın işgal edildiği ve sokaklara dökülmüş yüz binlerce insanın işçi sınıfının örgütlü ve militan desteğine, önderliğine en çok ihtiyaç duyduğu günlerde, sermayeye ve AKP iktidarına sunulmuş, yeri doldurulamaz bir destektir.

Sahte sol, Türk Metal’in imzaladığı satış sözleşmesini sözde “teşhir” etmekten geri durmadı ama Birleşik Metal’in aynı sözleşmelere imza atması konusunda sessiz kaldı, hatta kimileri bir “zafer”den söz etti. Sahte sol, şimdi, bir kez daha Birleşik Metal’i “umudun adı” olarak sunuyor ve işçilere adres gösteriyor.

Bu işler acısı durum, “sol”un, kapitalistler ve sendika bürokratları tarafından işçi sınıfına yöneltilen saldırılara siyasi olarak ortak olduğu gerçeğinin açık bir itirafıdır. Çok sayıda sahte sol çevrenin sözde “solcu” sendika bürokrasisine verdiği koşulsuz desteğin siyasi ifadesi, işçi sınıfını söz konusu bürokrasilerin temsil edildiği “solcu” burjuva partilere (CHP’ye ya da HDP’ye) yedekleme çabasıdır.

Bunda da şaşılacak bir yan bulunmuyor. Zira sendikalar, işçiler ile kapitalistler arasında, ücretli emeğin hangi koşullarda sömürüleceği konusunda pazarlık yapan örgütlerdir ve varlıklarını kapitalist sömürünün sürmesine borçludurlar. İşçilerden elde edilen artı-değer sömürsünün ortadan kaldırılmasını değil ama azaltılmasını, işçilerin toplumsal ve ekonomik haklarının reformlar yoluyla geliştirilmesini hedefleyen sendikacılık, bizzat üzerinde yükseldiği maddi toplumsal temel nedeniyle burjuvadır ve sosyalist olamaz.

Lenin'in, bundan 110 yıl önce *"burjuva bilinç"* olarak tanımladığı sendikal bilincin ve örgütlenmenin siyasi programı da, doğallıkla, kapitalist/emperyalist sömürü sisteminin savunucusu burjuva ve küçük-burjuva siyasi partilerde cisimleşmektedir.

Oysa Marksistler, işçi sınıfı sosyalistleri, özel mülkiyet, ulus devlet ve ücretli emeğin sömürsü üzerine kurulu kapitalist sistemin bizzat işçi sınıfı tarafından yıkılması ve insanlığın ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik demokratik planlama üzerine kurulu sosyalist bir dünya ekonomisinin inşası uğruna mücadele ederler.

Bu, elbette, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarında reformlar yoluyla elde edilecek iyileştirmelere karşı olduğumuz anlamına gelmemektedir. Biz, üretimin küreselleşmesi süreciyle birlikte, ulusal korumacı-kalkınmacı burjuva rejimlerin birbiri ardına çöktüğü koşullarda, *"reformlar"* döneminin kapandığını ve işçi sınıfının -yeni kazanımlar elde etmek bir yana- elindekileri korumasının bile, yalnızca sosyalizm uğruna devrimci bir mücadele sayesinde mümkün olabileceğini söylüyoruz.

Bu, yalnızca teorik bir çıkarım değil; son 35-40 yıldır tüm dünyada yaşanan gelişmeler eliyle kanıtlanmış bir gerçekliktir. İşçilerin sendikalar ve onların siyasi temsilcisi olan reformist (Sosyal Demokrat ve Stalinist) partiler aracılığıyla sosyal ve ekonomik kazanımlar elde etmesi döneminin sona erdiği, bizzat söz konusu örgütlerin tarihsel iflasıyla, açık bir şekilde gözler önüne serilmiştir. Bu süreçte, sendikalar, siyasi görüşleri ne olursa olsun, elde kalan kazanımların kapitalistlerce gasp edilmesinde ve işçilere boyun eğdirilmesinde gardiyanlık rolünü üstlenirken, Sosyal Demokrat ve Stalinist partiler, kapitalist/emperyalist sistemin en bağınaz savunucuları haline gelmiş durumda.

İşçi sınıfının bu duruma tepkisi, bir zamanlar *"işçi sınıfı örgütü"* olarak adlandırılan bütün bu sendikal ve siyasal yapılardan uzaklaşmak, onları büyük ölçüde marjinalleştirmek oldu. Bu, işçi sınıfının, gerçekte, hem sendikal hem de siyasal olarak örgütsüz ve bir arayış içinde olduğu anlamına gelmektedir. Bu örgütsüzlük, tüm yetkilere ve sorumluluklara yalnızca işçilerin sahip olduğu, kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmayı amaçlayan uluslararası sosyalist bir perspektife sahip yeni türde kitlesel örgütlenmeler inşa edilmedikçe devam edecektir.

"İşçiler, ... kendi taban komitelerini kurarak mücadeleye girişmedikçe, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek şöyle dursun, mevcut koşulları bile

koruyamayacaklarını görmek zorundalar. Başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfının yeni türde taban örgütlenmelerini yaratma mücadelesi, aynı zamanda, sendika bürokrasilerinden bağımsız enternasyonalist devrimci bir işçi sınıfı partisinin inşasına paralel bir süreç olacaktır.” [5]

Dipnotlar

[1] http://www.turkmetal.org.tr/rakam-rakam-madde-madde-acikladik_icerik_15431-1.html

[2] <http://www.celik-is.org/index.php/haberler1/763-celik-is-sendikasi-ile-mess-anlasti>

[3] Metal “grevi” üzerine bir değerlendirme: <http://toplumsalesitlik.org/tr/turkiye-2/metal-grevi-uzerine-bir-degerlendirme>

[4] Metal bürokratları işçileri ve kitle gösterilerini sattı: <http://toplumsalesitlik.org/tr/turkiye-2/metal-burokratları-iscileri-ve-kitle-gosterilerini-satti>

[5] agm

Metal grevinin yasaklanmasına ve sendika bürokrasisine karşı ileriye giden yol

Yusuf Ateşçi / 02.02.2015

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Ocak ayının ortasında ilan ettiği ve 29 Ocak'ta başlayan metal grevi 2. gününde, gerçekte toplanma gereği bile duymayan bir Bakanlar Kurulu kararı adı altında hükümet tarafından yasaklandı. Karara göre, hem 29 Ocak'ta başlayan hem de 19 Şubat'ta başlaması planlanan toplam 15 bin metal işçisinin grevi, “*milli güvenliği*” tehdit ettiği bahanesiyle 60 gün süreyle ertelendi.

“*Erteleme*” adı verilen süreç, daha önceki örneklerden de bildiğimiz üzere, açık bir yasaklamadır. Sendika bürokrasilerinin biat ettiği bu karar sonucunda devreye giren Yüksek Hakem Kurulu sözleşmenin sonucuna karar vermekte ve geçtiğimiz

yıl Şişecam grevinin ertelenmesinde olduğu gibi sendika bürokratları da buna uymaktadır. Sendikacıların yasağa karşı yaptıkları tek şey “yürütmeyi durdurma” başvurusuyla sınırlıdır.

Hükümetin bu kararı, Türkiye’de işçi sınıfının zaten küçük bir kesimi için söz konusu olan grev hakkının bir bütün olarak ortadan kaldırılmış olduğunun açık bir ilanıdır. Küresel sermaye ve Türkiye burjuvazisinin temsilcisi olan AKP hükümetleri döneminde defalarca başvurulmuş grev yasağının bahanesi, “*milli güvenlik ve sağlığın*” tehdit altında olmasıdır.

Gerçekte tehdit altına girebilecek olan şey, kapitalistlerin kar ve çıkarları ile işçi sınıfının boyunduruk altında tutulmasıdır. Geçmişte olduğu gibi bugün de, bu durum, “*milli güvenlik*” ve “*ulusal çıkar*” söylemlerinin, yalnızca burjuvazinin iktidarını ve çıkarlarını gizlemek adına kullanıldığının da açık bir itirafıdır.

Bu yasak, iktidarın kapitalistlerin çıkarları için hizmet eden bir aygıt olduğunu ilan ettiği kadar, grev hakkının, bizzat sermayenin iktidarı tarafından çıkarılan yasalara bağlı kalarak savunulamayacağını da göstermektedir. İşçi sınıfı, grev hakkını kazanmak için yeni bir Kavel grevine ihtiyaç duymaktadır.

Fakat yeni bir Kavel ve meşru-militan sınıf mücadelesi, sendika bürokratları önderliğinde değil, yalnızca onların aşılmasıyla mümkündür. İşçilerin tabandan gelen basıncıyla grev kararını uygulayan Birleşik Metal-İş bürokratları, tabandaki işçilerden farklı çıkarlara sahiptir. Onlar, sendika yönetim kurulu seçimlerini kazanmalarına veya Süleyman Çelebi gibi milletvekilliği peşinde koşmalarına hizmet ettiği sürece “*mücadeleci*” söylemleri demagojik bir şekilde kullanmakta ustalar.

Ama ne onlar ve ne de onları sorgusuz sualsiz alkışlayan, bugün de sendika bürokratlarını alkışlamak adına sıraya geçen sahte sol gruplar, Birleşik Metal-İş’in önceki toplu sözleşmelerde neden greve çıkmayıp “*sarı*” Türk-Metal’in sözleşmesini imzaladığını, özellikle de 2013 Gezi Parkı gösterileri sırasında grev kararını iptal edip sözleşmeyi imzalamaya koştuklarını açıklama ihtiyacı duymaz.

Metal sektöründeki toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecine ilişkin yazımızda bu durumu şu şekilde açıklamıştık: “*Hatırlanacağı üzere, Gezi Parkı protestoları sırasında, işçi sınıfının üretimden gelen gücüyle mücadeleye katılması ve onu ileriye taşıma olasılığını önleyenler de DİSK ve Birleşik Metal bürokratlarıydı. Sözde ‘solcu’ sendika bürokrasisinin iktidara ve patronlara sunduğu bu yeri doldurulmaz hizmeti, Toplumsal Eşitlik’ten başka hiçbir siyasi çevre, üstelik de Gezi Parkı*

protestolarının doruk noktasında, açıkça teşhir etme cesaretini gösterememişti. Çünkü bunu ifade etmek, 'sol' sendika bürokrasilerine danışmanlık yapan sahte solcu önderliklerin, hem siyasi programlarını bir bütün olarak gözden geçirmesini hem de sendikalarla olan çıkar ilişkilerini reddetmesini gerektirecekti. Bu, açıktır ki, söz konusu küçük burjuva önderliklerin sınıfsal çıkarlarına aykırıydı.” [1]

29 Ocak'ta tüm üye fabrikalarda ilan edilen grevin neden ikiye bölünüp bir kısmının 19 Şubat'a bırakıldığını, yani işçilerin birleşik grevinin neden bölündüğünü sorgulama ihtiyacı da duymayan sahte sol gruplar, bu grevin daha başlamadan AKP hükümeti eliyle keyfi bir şekilde yasaklanacağını belli olmasına rağmen sendika bürokratlarının buna karşı neden hiçbir şey yapmadığını da sorgulamaya gerek görmemektedir.

Bu ilkesizlik, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun, ulusalcı-reformist solun birleşme noktası olan Birleşik Haziran Hareketi'nde yer almasında doruk noktasına ulaşmıştır.

Bugün MESS ile toplu sözleşmeye giden metal işçilerinin büyük çoğunluğunu genç işçiler oluşturuyor. Bu işçiler ağır sanayi sektöründeki işlerine asgari ücretin çok az üstünde bir ücretle ve sosyal hakları budanmış bir şekilde başlıyor. Bu aşamaya bir günde gelmediğini hatırlatmak gerekiyor. Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin, sendika bürokratlarını grevi uygulamaya zorlamasının, grev oylaması yapılan fabrikalarda –beyaz yakalıların da kısmi desteğiyle- büyük çoğunlukla “evet” oyu çıkmasının arkasında yatan neden, metal işçilerinin, sendika bürokratlarının yıllardır göz yumduğu sermaye saldırısına “artık yeter” demesidir.

29 Ocak grevi başlamadan ve grevin ilk gününde MESS'ten ayrılıp sendika bürokratlarıyla anlaşma yoluna giden fabrikaların bu yolu seçmesinin nedeni greve zor bir dönemde yakalanmış olmalarıydı. Birleşik Metal-İş bürokratları buna rağmen grev kararına yol açan taleplerinden geri adım atarak ve iddia ettiklerinin aksine işçilere danışmadan anlaşmaları imzaladılar. Bu, greve zor dönemde yakalanan patronları kurtarmaktan başka bir anlama gelmiyor.

Grevin başlamasının çok daha öncesinden itibaren, patronlara, “MESS'ten ayrılın sözleşmeyi imzalayın” çağrısı yapan Birleşik Metal-İş bürokratları, greve çıkmak istemediklerini açıkça ilan ederken, MESS'i bölme adına, gerçekte metal işçilerini bölmektedir. Bundan sonra, MESS'ten ayrılan patronlarla ayrı görüşmeler

yapılacak, söz konusu işyerlerindeki işçilerin, olası MESS grevlerine katılması önlenmiş olacaktır.

Benzer şekilde, grev yasağına karşı fabrika işgali gerçekleştirerek greve sahip çıkan Ejot Tezmacı ve Paksan işçilerinin sendika bürokrasisinin 31 Ocak toplantısının ardından işgali sona erdirmeye çağrılmaları da aynı sınıf işbirlikçiliğinin bir ürünüdür. “Mücadeleci” denilen sendika bürokratları, bu iki fabrikadaki işçilerin diğer metal işçilerine örnek olabileceğinin bilinciyle meşru mücadeleyi baltalamaya çalıştılar. Tüm fabrikalarda ortaya çıkan huzursuzluk, kimi fabrikalarda işyerine girip üretmeme biçimini alırken sendika bürokratları işçilere işbaşı yaptırmaya çalışıyor.

31 Ocak’ta ilan edilen Birleşik Metal-İş Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi, ikiyüzlülüğün ve sendikacılığın ne olduğunun bir ilanıdır. Sermaye sınıfı ve metal patronları adına AKP iktidarının grevi yasaklamasına “sözde” karşı çıkan sendika bürokratları, karara biat ettiklerini açıklıyor ve buna karşı çıkanları da kendilerine karşı çıkmış olarak kabul edeceklerini ilan ederek tehdit ediyorlar.

İşçilerin kendi kontrollerinden çıkmasından aynı kapitalistler gibi korkan sendikacılar, “Mücadelenin bu yeni evresinin en önemli koşulu sınıf bilinci ve sendikal disiplin içinde hareket edilmesi, sendikamız kurul kararları dışında hiçbir kararın tartışılmaması, uygulanmaması ve dışlanmasıdır. Tüm dayanışma gösteren kurum ve kuruluşların da bu temel ilkeyi gözetmelerini kendilerinden bekliyoruz.” [2] diyerek, grev yasağına ve sendikanın buna itaat etmesine karşı çıkacak işçilere ve sosyalistlere gözdağı veriyorlar.

“Sermaye örgütünün ve sermaye hükümetinin” uyarılacağını iddia ederek birkaç göstermelik eylem yapabileceğinin işaretine veren Birleşik Metal-İş bürokratları, yine patronlara MESS’ten ayrılıp sözleşmeyi imzalama çağrısı yapıyor. Sendikanın bu açıklaması, mücadeleyi sürdürme söylemi altında, yasağı kabullenmekten ve işçilere de bunu kabul ettirmekten başka bir amaç gütmemektedir.

“Mücadeleci”sinden “sarı”sına tüm sendikaların işçi sınıfını kontrol altında tutma, bölme ve burjuva bilinç ve sistem sınırları içerisine hapsetme temel işlevi hatırlandığında bu sonuç şaşırtıcı değildir. Sendikaların bu rolüne omuz veren sahte sol grupların bu tavrı da alkışlayacağı ve teşhir etmeyeceği açıktır.

İşçilerin tabanda örgütlenmemesi ve tüm sürecin kontrolünü sendika bürokratlarına bırakması, işçilerin parçalanması ve karar süreçlerinden tamamen dışlanması anlamına gelmektedir. Sendikacıların ve sahte solun “sendikacılar

güvenin” çağrısına karşı, bütün metal işçilerini birleştirecek bir işleve sahip olacak şekilde tüm fabrikalarda taban komiteleri seçilmeli, işçiler geleceklerini sendika yönetiminin elinden kendi ellerine almalıdır.

Bir buçuk milyona yakın işçinin çalıştığı Türkiye metal işkolunda toplam sendikalı işçi sayısı yalnızca 230 bin civarında. Birleşik Metal-İş üyesi 15 bin işçinin grevi, her ne kadar metal sanayisi proletaryasının küçük bir azınlığını ifade ediyor olsa da, içinde taşıdığı potansiyel nedeniyle bile sermaye sınıfını hiç vakit kaybetmeden yasaklama saldırısını gerçekleştirmeye zorlamış; sendika da buna biat etmiştir.

Söz konusu olan, yalnızca MESS kapitalistlerinin kar ve çıkarlarını korumak değil, bir bütün olarak sermaye saldırısını geliştirmek ve bu saldırıya bir tehdit oluşturabilecek bir kıvılcımı önleme hedefidir. Çünkü *“Önümüzdeki günler, 2008 krizinin ardından yüz binlerce kişinin işten çıkarılmasını ve yeni yasa saldırılarıyla işçi sınıfının haklarının gasp edilmesini açacak denli bir saldırıya gebe”*dir. [3]

Greve çıkan 15 bin işçi, Türk Metal ve Çelik-İş’in boyunduruğu altındaki işçileri de harekete geçirebilir ve metal sanayisindeki sıkıyönetimi parçalayacak bir ateşi yakabilirdi.

Bu, her şeyden önemlisi, yıllardır gerçek bir grevin yapılamadığı Türkiye’de, işçi sınıfının üzerindeki ölüm toprağının da atılması tehlikesini içeriyordu.

Sermaye sınıfı ve AKP iktidarı için söz konusu olan böylesi bir tehdidin gerçeklik kazanması, metal grevindeki sendikanın sınıf işbirlikçisi rolünde de bir kez daha görüldüğü gibi, yalnızca sendikaların ve burjuva diktatörlüğünü ifade eden yasal engellerin aşılmasıyla mümkündür.

Fabrikalarını işgal eden, grev yasağına karşı mücadele çağrısı yapan işçiler, tutulması gereken yolu göstermektedir: devrimci sınıf mücadelesi. Unutmamak gerekir ki, tüm ülkelerde olduğu gibi, Türkiye’de de, grev hakkı, *“yasadışı”* denilen Kavel greviyle, işçi sınıfının meşru militan mücadelesiyle elde edilmiştir.

Burjuvazinin dünyanın dört bir yanındaki toplumsal karşı-devrim, polis devleti inşası ve savaş yönelimi saldırısı kapitalizmin sınırları içerisinde püskürtülemez. İşçi sınıfının, sosyalist sınıf bilinciyle donanmış devrimci enternasyonalist partisinin örgütlenmesi ve kapitalizme karşı sosyalizm uğruna mücadeleye girişmekten başka bir yol bulunmamaktadır.

Dipnotlar

[1] Metal TİS süreci, sendikalar ve sahte sol; 25 Aralık 2014: <http://toplumsalesitlik.org/tr/perspektif/metal-tis-sureci-sendikalar-ve-sahte-sol>

[2] <http://www.birlesikmetal.org/>

[3] <http://toplumsalesitlik.org/tr/perspektif/metal-tis-sureci-sendikalar-ve-sahte-sol>

Metal grevinin yasaklanmasının ardından

Yusuf Ateşçi / 13.02.2015

Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nın 29 Ocak günü başlattığı grevin, ertesi gün Bakanlar Kurulu kararıyla 60 gün ertelenmesinin ardından, işçiler 3, 4 ve 5 Şubat günleri, “*grev hakkı engellenemez*” sloganı altında, 10 il ve ilçedeki AKP merkezlerine yürüyüşler düzenledi. Paksan, Ejot Tezmacı ve Demisaş fabrikalarındaki işçiler grev yasağına ve sendikanın işbirlikçi tutumuna karşı çıkarak mücadeleyi sürdürmeye çalışmışlardı. “*Milli güvenliği bozuyor*” gerekçesiyle yasaklanan grev, 38 işyerindeki 15 bin işçiyi kapsıyordu.

AKP iktidarının grevi erteleme kararına sessizce boyun eğen Birleşik Metal İş bürokratları, 2 Şubat günü Danıştay'da, “*yürütmenin durdurulması*” talebiyle dava açtılar. Birleşik Metal İş Sendikası yönetimi, 4 Şubat günü yaptığı “*Metal İşçileri, Arabulucu Değil, Grev Hakkının İadesini İstiyor!*” başlıklı bir basın açıklamasında, grevin ertelenmesini, “Bakanlar Kurulunun bu kararı ‘*milli güvenlik*’ denilen şeyin gerçekte sermayenin güvenliğinden başka bir şey olmadığını açıkça kanıtlamıştır.” sözleriyle protesto etti. “*Mücadele ülke sınırlarının dışına da taşınmıştır ve taşınmaya devam edecektir!*” denilen ve utangaç biçimde de olsa “*solcu*” izler taşıyan bu açıklama, tam bir ikiyüzlülük örneğiydi. Birleşik Metal İş yöneticileri, 2 Şubat günü yaptıkları açıklamada da “*Bakanlar Kurulu'nun aldığı yasaklama kararının adı DARBE'dir*” demişti.

Bu “*solcu*” bürokratların, AKP iktidarının burjuva sınıf karakterini görmesi için bu grevin ertelenmesi mi gerekiyordu? Elbette hayır! Birleşik Metal İş bürokratları,

yalnızca AKP'nin değil, önceki iktidarların da sermayenin hizmetinde olduğunu çok iyi biliyorlar.

Birleşik Metal İş Sendikası başkanı Adnan Serdaroğlu, 30 Ocak günü BBC'ye verdiği röportajda*, "*Hükümet sermaye ile işbirliği içinde işçiye darbe yaptı*" dedikten sonra, bu gerçeği şöyle dile getirmişti: "*Türkiye'de yıllardır uygulanan bir yöntem erteleme. Bunu pek çok iş kolunda yaptılar.*"

Gerçekten de, bütün hükümetler, sermayenin talepleri doğrultusunda grevleri erteliyor ya da yasaklıyor ki bunun en son örneği, geçtiğimiz Temmuz ayındaki Şişecam grevinin ertelenmesiydi. O zaman, Kristal İş bürokratları, aynı bugün Birleşik Metal İş yöneticilerinin yaptıkları gibi, "*sert*" açıklamalar eşliğinde, erteleme kararının iptali için yüksek yargıya başvurmuştu. Ama bütün bu açıklamalar, sendika bürokratlarının, aradan bir ay bile geçmeden patronlarla anlaşmasını engellememişti.

Serdaroğlu, BBC'ye yaptığı açıklamada, "*Ama metal işkolu bunun karşılığında gereken cevabı verecektir.*" diye meydan okurken, AKP iktidarını, "*Yıllara yayılan bir huzursuzluk, iş barışının bozulması, verimli-güvenli ortamı ortadan kaldıran bir süreci kendi kendilerine önlerine koymuş*" olmakla suçladı. Aynı zamanda ulusalcı reformist solu birleştiren Birleşik Haziran Hareketi üyesi olan Serdaroğlu, böylece, Birleşik Metal İş bürokratlarının, iş barışının, verimliliğin ve güvenli ortamın savunucusu olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Serdaroğlu'nun BBC'ye söyledikleri ve Birleşik Metal İş'in 4 Şubat tarihli basın açıklaması, bu "*solcu*" maskeli sendika bürokrasisinin başlıca mütteliklerinin kimler olduğunu da gözler önüne serdi: her biri kendi ülkesindeki metalürji işçilerini satmakta uzmanlaşmış olan Avrupa'daki ve ABD'deki sendikalar.

Belçika'dan, Yunanistan'dan, Portekiz'den, İspanya'dan ve Fransa'dan sendika bürokratları ve uzmanları, "*dayanışma*" amacıyla, 5 Şubat günü Birleşik Metal İş sendikasını ziyaret ederken, küresel metalürji devlerinin emek polisi işlevini gören IndustriALL adlı uluslararası sendikal örgütlenme, yayınladığı bir mesajla, Birleşik Metal İş Sendikası ile dayanışmasını ifade etti. Birleşik Metal İş, "*143 ülkede madencilik, enerji ve imalat sektörlerinde çalışan 50 milyondan fazla işçiyi temsil eden*" IndustriALL'ın üyesi.

Ama hepsi bu değil. Birleşik Metal İş bürokratları, aynı zamanda, CHP'den HDP'ye ve İşçi Partisi'nden Kemalist derneklere kadar AKP muhalifi geniş kesime

de güveniyor. Bu yüzden, bu “solcu” bürokratlar, erteleme kararının hemen ardından, CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu’nu ziyaret ettiler.

Birleşik Metal İş bürokrasisinin başlıca destekleyicilerinden biri de, sendikalara “solcu” danışmanlık yapıp onlara “işçi sınıfının temsilcisi” payesi biçen küçük-burjuva solu oldu. EMEP, ÖDP ve daha onlarca grup, grev kararının alınmasının ardından, Birleşik Metal İş bürokrasisine “sınıf mücadelecisi” bir maske takmak için birbiriyle yarıştı. Bu sahte solcu parti ve gruplar, işçi sınıfının onlarca yıldır içine hapsedildiği sendikal deli gömleğini; sendika bürokrasisinin patronlar ve siyasi iktidarlar ile olan açık işbirliğini sorgulamak bir yana, “sınıf mücadelesi yükseliyor”, “işçi sınıfı ayağa kalktı” gibi, keskin görünümlü ama içi boş söylemler eşliğinde savunmaya çalıştılar. Bütün bu söylemlerin ardında, sendika bürokratlarının işçi sınıfı düşmanı karşı-devrimci rolünü “ilerici” olarak sunma ve burjuva yasallığını savunma çabası yatıyordu.

Küçük burjuva solunun bir kesimi, şimdi, grev kararının ertelenmesinin ardından sessizliğe bürünmüş durumda. Daha “solcu” görünen -Pablocu DİP gibi- kimileri ise “sarı sendikaların ablukasını kırarak önce metal işçilerinin ve giderek tüm sınıfın birliğini sağlamak için ileri atılmanın zamanı”nın geldiğinden, “sendikanın... sınıf sendikası olması” gerektiğinden bahsediyorlar. Daha düne kadar Türk-İş ve Türk Metal’e karşı DİSK ve Birleşik Metal İş’i öven bu gruplar, bir özleştirme yerine, sendika bürokratlarına akıl vermeye devam ediyor!

Kapitalist üretimin ulus devlet temeli üzerinde yükseldiği II. Dünya Savaşı sonrası kabaca 30-35 yıllık dönemde takılıp kalmış olan ve sendikaların küreselleşme sürecinde yaşadığı köklü dönüşümü yok sayan bu ulusalcı “reformist” söylemlerin, bilimsellik ve işçi sınıfının tarihsel çıkarlarıyla hiçbir ilişkisi yoktur. Dahası, bu yaklaşım, işçiler arasında, sendika bürokrasisinin bir kesiminin “sınıf mücadelecisi”, yani sosyalist olabileceği biçiminde zehirli hayaller yaymaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Bu yaklaşımın tek ürünü, işçi sınıfı içinde, enternasyonalist sosyalist devrimci bir perspektifin gelişmesini ve bütün mülk sahibi sınıflardan bağımsız siyasi önderliğin kök salmasını engellemek olabilir. Bu gerçek, söz konusu sahte solun, bir yandan sosyalistlerin “artık CHP’nin eteklerini bırakıp, kimlik siyasetini terk edip ait oldukları yere sınıfın bağrına dönmesi” gerektiğinden bahsederken, aynı zamanda, onlarca yıldır burjuva Kürt hareketinin yörüngesinde dolanıyor olmasıyla gözler önüne serilmektedir.

Türkiye sahte solunun, işçi sınıfının enternasyonalist sosyalist bir perspektife ve önderliğe sahip olmasını engelleme ve onu sendika bürokrasileri ile burjuva muhalefete yedekleme tavrı, uluslararası bir gerçekliğin bu ülkedeki yansımasıdır. Dolayısıyla, bu tavır başta Yunanistan olmak üzere diğer ülkelerdeki gelişmelerle yakından bağlantılıdır. Bu yüzden, sendika bürokrasilerinin ve HDP'nin kuyruğundaki sahte solun, aynı zamanda Yunanistan'daki Syriza'ı "solcu" olarak tanımlaması ve desteklemesi bir rastlantı değildir.

Metal grevi süreci, işçi sınıfının, sendikalizmi, sahte solu ve burjuva yasallığını aşmadan ayağa kalkamayacağını; enternasyonalist sosyalist bir program temelinde iktidar mücadelesine soyunmaksızın, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştiremeyeceğini, bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Dipnotlar

* http://www.bbc.co.uk/turkce/haberler/2015/01/150130_kabine_grev

Renault ve Tofaş işçilerinin iş bırakma eyleminde ileriye giden yol

Halil Çelik ve Yusuf Ateşçi / 15.05.2015

5 binden fazla işçinin çalıştığı Bursa'daki Renault fabrikasında, 24.00 - 08.00 vardiyasında çalışan 1.500 kadar işçi işbaşı yapmadı. 16.00 - 24.00 vardiyasında çalışan işçilerin fabrikadan çıkmayarak katıldığı eylem, 8.00 - 16.00 vardiyasındakilerin de katılımıyla devam etti. En son, akşam vardiyasında Tofaş işçileri de Renault işçilerinin mücadelesine katılarak iş bıraktılar. Çeşitli kentlerdeki birçok fabrikada iş bırakma eylemine destek eylemleri yapılıyor.

Yasal engeli aşarak gerçekleştirilen grev, Renault yetkililiklerinin dün sabah işçileri bir saat erken çağırarak "ücrette herhangi bir yenileme yapamayız" açıklamasını yapması üzerine başladı. Aralarında Renault'un, Tofaş'ın ve Arçelik'in de bulunduğu birçok büyük fabrikada çalışan metal işçileri, bir süredir, Türk-Metal Sendikası ile Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında 15 Aralık 2014'te imzalanmış olan 2014-2017 dönemi grup toplu iş sözleşmesine

yönelik memnuniyetsizliklerini ifade ediyor ve sözleşmenin yenilenmesini talep ediyorlardı.

Sendika ile metal patronları arasında imzalanan ve işçilerin “yenilemek” istediği üç yıllık sözleşmeye göre, ücretlere, birinci altı ayda ortalama yüzde 9,78, sonraki her bir altı ay için ise TÜFE oranında zam yapılacaktı (5. altı ayda TÜFE+3,5). Bu toplu sözleşme imzalandığında, hem Türk-Metal’in başkanı Pevrul Kavlak hem de MESS yönetim kurulu başkanı Mehmet C. Betil, onun “karşılıklı özveri ve iyi niyet” ifadesi olduğunu açıklamışlardı. Bu “iyi niyet”, kuşkusuz, her zaman olduğu gibi, sendika bürokratlarının işçileri satmaya hazır olduğunun diplomatik (ikiyüzlü) itirafıydı.

Türk Metal Sendikası'nın bir ay kadar önce Bosch'ta imzaladığı 3 yıllık toplu sözleşmede daha yüksek oranda ücret zammı üzerinde anlaşması daha düşük ücretlerle çalışan işçilerin birçok fabrikada kitlesel olarak Türk-Metal'den istifa etmesine yol açmış ve sendika işçilerin üstüne faşist çetelerini sürmüştü.

Bu süreçte, işçilerin ağırlaşan sömürüye ve kötüleşen yaşam koşullarına yönelik tepkisini onlar arasında rekabete ve bölünmeye yol açacak şekilde saptırmaya çalışan rakip sendika bürokrasileri önemli bir rol oynamaktadır.

DİSK'e bağlı Birleşik Metal İş sendikasının bürokratları, Türk-Metal'in imzaladığı grup sözleşmesine sözde karşı çıkmış ve “MESS ve Türk Metal ... işkolunda düşük ücret sistemini kalıcılaştırmak için işbirliği içinde” olduğu açıklamasını yapmıştı.

Bununla birlikte, Birleşik Metal İş'in, “metal işçilerinin birliği” ve “ortak mücadelesi” gibi “sol” görünümlü bir söylemle desteklenen itirazlarının sendika bürokratları arasındaki rekabetten kaynaklandığı bir kez daha kısa süre içinde açığa çıktı.

Bu “solcu” bürokratlar, önce, Ocak ayında, tabandan gelen basınca karşılık göstermelik bir grev kararı aldılar; ardından da hükümetin grevi yasaklama kararını fiilen destekleyerek grevi kırdılar [1]. Aynı Birleşik Metal bürokratları, şimdi, daha önce defalarca yapmış oldukları gibi, Türk-Metal'deki meslektaşlarının metal işçilerine dayattığı sözleşmenin bir kopyasını imzalamaya hazırlanıyorlar.

Metal işçilerinin sektördeki üç sendika (Türk Metal, Birleşik Metal ve Çelik İş) eliyle azgın bir sömürüye boyun eğdirilmesi yeni değil. Bu sendikalar, bir önceki dönemde de (2012-2014) son derece yetersiz ücret artışlarına imza atmışlardı.

Onlar, daha önceki yılların, birçok durumda fiilen “sıfır zam” ile imzalanan sözleşmelerini, sektördeki yaygın işten çıkarmaları, taşeronlaştırmayı ve bunlara karşı hiçbir şey yapmadıklarını unutturmak için de ellerinden geleni yapıyorlar.

Bu yüzden, Renault ve onu takip eden Tofaş’taki iş bırakma eylemleri, işçi sınıfının bu en ileri kesiminin, on yıllardır artan kapitalist sömürüye, gerileyen yaşam koşullarına ve tüm bunlara ortak olan sendikal örgütlenmeye yönelik tepkisidir.

Medyanın ve çeşitli “sol” grupların, işçilerin tepkisinin asıl olarak “sarı sendika”ya olduğunu vurgulamaları, tepkinin arkasında yatan kapitalist sömürüyü ve bir bütün olarak sendikal gardıyanlığı gizleme yönündeki bir çabanın ifadesidir.

Bununla birlikte, hem patronlar hem de sendika bürokratları, önce Renault fabrikasından yükselen bu tepkinin, hiç umulmadık şekilde, kapsamlı bir işçi hareketini ateşleyecek şekilde yayılabileceğinin oldukça farkındalar. Renault’taki iş bırakma direnişi sırasında slogan atılmasının yasaklanmasının ve eyleme destek vermek için çevre fabrikalardan ve evlerinden gelen işçilerin, “provokasyon amacıyla gelenler olabileceği” için oradan “uzaklaştırılmasının” nedeni budur.

Onların en büyük korkusu, Tofaş işçilerinin de katıldığı Renault’daki kıvılcımın dalga dalga tüm işçi sınıfına yayılmasıdır ki bunu önlemek için şu an ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Patronlar ve yalnızca Türk Metal değil tüm sendikaların bürokratları, bunu yaparken, sadece MESS’in çıkarlarını değil ama bir bütün olarak büyük sermayenin ve seçim arifesindeki AKP hükümetinin de çıkarlarını savunduklarının bilincindedirler.

Şimdi, işçilerin taleplerini “ücretlerde iyileştirme yapılması” ile sınırlamak ve onları diğer fabrikalardaki sınıf kardeşlerinden uzak tutmak isteyen Türk-Metal bürokratları, Renault işçilerinin birikmiş öfkesini yeniden kontrol altına almak için çeşitli açıklamalar yapabilir. Birleşik Metal’deki sözde “solcu” rakipleri de bu konuda onlarla yarışacaklar ama hiçbir fabrikada iş bırakma eylemine gitmeyecek, Bursa’daki işçilere destek olmak isteyen işçileri, göstermelik eylemler yaparak kontrol altında tutmaya çalışacaklar.

Renault’da başlayan fiili grev sürecinin bir ücret anlaşmazlığı ve sendika değiştirme çerçevesinde tutulması yönündeki bu çabalara, sendika bürokratlarının sahte solcu destekleyicilerinin de -elbette “keskin” sloganlar eşliğinde- katıldığından hiç kimsenin kuşkusu olmasın (kimi grupların bir süredir daha yüksek sesle, işçilere, “tek alternatif” olarak Birleşik Metal’e geçme çağrısı yaparak sendikacılığa soyunması tam da buna denk düşmektedir).

Zira sendika bürokratlarının “sert” çıkışlarıyla, el altından kırdıkları göstermelik eylem çağrıyla ve sahte solun işçileri kapitalist düzen sınırları içinde tutmak için sendikalara övgüler yağdırmasıyla ilk kez karşılaşmıyoruz.

Bundan iki buçuk yıl kadar önce, 12 Kasım 2012’de, yine Renault fabrikasındaki 16.00-24.00 vardiyası işçileri, Türk Metal’in TİS taslağıyla ilgili konuşma taleplerinin sendikacılar tarafından reddedilmesi üzerine iş bırakmış ve “sendika istifa” ve “sendika dışarı” sloganlarıyla fabrikayı işgal etmişlerdi.

Türk-Metal bürokratları, o eyleme, faşist çetelerini harekete geçirerek yanıt verdiler. Bu çeteler, fabrika içerisindeki eyleme destek vermek için gelen Bosch işçilerine saldırdılar ve üç işçiyi ağır yaraladılar. Şirket 24.00-08.00 vardiyasını iptal ederken, sendika bürokratları, polis ve jandarma desteğiyle, işçileri fabrikayı terk etmeye “ikna” ettiler.

Bu yenilginin ardından, 60 civarında işçi, sendika bürokrasisinin onayıyla işten atıldı. 2012’deki fabrika işgalinin yenilmiş olması, onun ilerideki mücadelelerin bir habercisi olarak oldukça önemli bir deneyim olduğu gerçeğini değiştirmede.

Sendika bürokratları ve sahte sol, Renault işçilerinin çalışma koşullarına ve artan sömürüye yönelik tepkisini “sendikal rekabet” olarak gösteriyordu. Birleşik Metal’e ve sahte solculara göre, işçiler “Türk Metal’e karşı ayağa kalkmıştı”; onlar, 2010 sözleşme sürecinde “zafer” kazanmış olan ve kendilerine “çok daha iyi bir sözleşme sunan” Birleşik Metal’de örgütlenmek istiyorlardı. Gerçekte ise bu, açık bir yalandı! 2010-2012 dönemi TİS’lerinde Türk Metal ve Birleşik Metal-İş, kelimesi kelimesine aynı sözleşmelere imza atmıştı.

Dahası, sahte solun işçilere “tek alternatif” olarak gösterdiği Birleşik Metal sendikası bir sonraki TİS sürecinde aldığı grev kararını uygulamamış ve hem patronlara hem de hükümete büyük bir yardımda bulunmuştu: Bu grevin kırılmasının nedeni Gezi protestolarının grev için belirlenen tarihte patlak vermesiydi.

1 Aralık 2012 tarihli bir değerlendirmemizde [2], “Metal işçileri bir kez daha sermayenin gardiyanlığını başarıyla üstlenen ... sendika bürokratlarının ve onların ‘solcu’ koltuk değneklerinin kıskacı altındadır.” tespitini yapmış ve eklemiştik:

“Renault işçilerinin fabrika işgali, Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu durumu açıkça yansıtıyor. Renault işçileri, diğer sınıf kardeşleri gibi, sermayenin saldırılarına ve sendikaların kıskacına karşı mücadele etmeye hazırdırlar. İşçilerin

öfke patlamasının kısa sürede dizginlenmesi, onların ikna edilmelerinden değil; mücadele perspektiflerinin ve örgütlülüklerinin sınırlılığından kaynaklanmaktadır.

“... Eğer Renault işçileri, 12 Kasım’da kendiliğinden patlayan fabrika işgali öncesinde, devrimci bir mücadele programına ve bunun üzerinde yükselen taban komitelerine sahip olsalardı, hem Renault’daki süreci ilerletebilir hem de diğer fabrikalarda onları izleyen sınıf kardeşleri ile birlikte örnek bir mücadele hattı oluşturabilirlerdi. İşçi sınıfını devrimci bir özne olarak gören böylesi bir perspektifi Birleşik Metal-İş’in ya da sendikalist solun gerçekleştiremeyeceği açık bir gerçektir. Onlar yalnızca, işçilerin ileriye doğru attığı her adımda onları durdurmaya ve onların mücadele azmini kırmaya çalışıyorlar.

“Sermayenin topyekûn saldırısına karşı, sendikalı ve sendikasız işçilerin birleşik bir mücadele cephesinin yaratılması gerekiyor ve bu, kaçınılmaz biçimde, sendikacılığın işçi sınıfını boğan ulusal ve siyasal sınırlarının aşılmasını dayatmaktadır.

“Bugün yüz binlerce Avrupalı otomobil işçisinin karşı karşıya olduğu saldırı, Türkiye’de yaşanacakların da bir ön habercisidir. Sermaye sınıfının uluslararası saldırısı yalnızca enternasyonalist-sosyalist bir mücadelenin örgütlenmesiyle püskürtülebilir. İşçi sınıfının bu perspektif ile Avrupa çapında eylem komitelerini örgütlemesini ve her bir fabrikadaki saldırının tüm işçilere yönelik olduğunun bilinciyle mücadele etmesini sağlamak, yalnızca sosyalist bir perspektifle mümkündür.”

Aradan geçen sürede yaşananlar, bütün bu tespitleri doğrulamıştır.

Mücadeleye geçen işçiler, tüm dünyadaki kapitalist saldırının bir parçası olarak yaşam koşullarının kötüleşmesine ve bu sürece sendikaların ortak olmasına yönelik öfkelerini sendikal sınırlar içinde tutarak başarıya ulaşamazlar.

Renault, Tofaş ve diğer fabrikalardaki işçiler ne Türk Metal’i ne onun sahte sol ikizi Birleşik Metal sendikasını ne de Birleşik Metal’i “tek alternatif” olarak göstererek sendikal gardiyanlığa ortak olan “sol” grupları dinlemeliler.

Renault işçilerinin açtığı yolun ileriye taşınması, bütün fabrikalardaki sendikalı-sendikasız tüm işçilerin kendi taban komitelerinde birleşmeleri, grevleri kendi kontrollerinde yaymaları ve geniş çaplı bir işçi sınıfı hareketinin önünü açmalarıyla mümkün olacaktır. Öncü işçiler, işçilerin demokratik olarak kontrol

ettiği ve sendikal parçalanmışlığı aşip tüm işçileri birleştirecek yeni kitlesel örgütlenmelerin inşa edilmesine önderlik etmelidirler.

Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, yalnızca, siyasi iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini ve toplumun şirket karları için değil ama insanlığın ihtiyaçları doğrultusunda tepeden tırnağa yeniden örgütlenmesini hedefleyen siyasi bir mücadele çerçevesinde mümkündür. Bunun için, işçiler, karşı karşıya oldukları bütün sorunların kaynağı olan kapitalizmin savunucusu olan sendikalardan ve siyasi partilerden koparak kendi bağımsız sosyalist partilerini dünya çapında inşa etme mücadelesine katılmalılar.

Dipnotlar

[1] <http://www.toplumsalesitlik.org/tr/turkiye-1/metal-grevinin-yasaklanmasina-ve-sendika-burokrasisine-karsi-ileriye-giden-yol>

<http://www.toplumsalesitlik.org/tr/turkiye-1/metal-grevinin-yasaklanmasinin-ardindan>

<http://www.toplumsalesitlik.org/tr/turkiye-1/isyeri-temsalcisi-bir-metal-iscisi-ile-roportaj>

[2] <http://www.toplumsalesitlik.org/tr/10-sayi---aralik-2012/oyak-renaultdaki-isgal-ve-sendikalarin-curumuslugu>

Sahte sol metal işçilerinin mücadelesini sendikalizm batağına çekiyor

M.Özgür Demir / 29.05.2015

Bursa'da binlerce metal işçisinin ücretlerin iyileştirilmesi, Türk Metal Sendikası'nın fabrikalardan gitmesi ve seçilmiş işyeri temsilcilerinin işçileri temsil etmesi talepleriyle başlayan grev ve eylemler, Renault ve Tofaş gibi önemli fabrikalarda sona ermesine rağmen, yayılarak devam ediyor. Metal işçisi bu süreçte sadece patronlar, MESS, Türk Metal ve hükümetten gelen baskı ve

yıldırımlarla karşı karşıya değil; işçiler başarıya ulaşabilmek için aynı zamanda sahte solun sendikalist perspektifine karşı da uyanık olmak zorundalar.

“Sol”un neredeyse tamamı metal işçisinin mücadelesini Türk Metal veya sendika bürokratları ile sınırlamakta ve alternatif olarak da DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş’i adres göstermekte ısrar ediyor. Birleşik Metal-İş’in yıllardır işçi sınıfı mücadeleleri içinde oynadığı gerici rolü [1] görmezden gelemeyen bazı örgütler ise yeni bir sendika veya “sınıf sendikacılığı” çağrısı yapıyor. Bir bütün olarak solun, işçi sınıfının örgütlenmesinin tek biçimi olarak sendikaları görmesi, onların sendikalar üzerine yüz yılı aşkın süre içinde oluşturulmuş Marksist perspektife yabancılığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Marksistlerin sendikalara yaklaşımı ve üretimin küreselleşmesi

Doğadaki ve toplumdaki her olguyu maddi koşulları çerçevesinde ve tarihsel evrimi içinde ele alan Marksistler, sendikal örgütlenmelere ve sendikacılığa hiç bir zaman genel geçer ilerici ya da devrimci bir rol biçmemiştir. Marx ve Engels bu örgütlerin kapitalist emek-gücü piyasasında oynadıkları artı-değer sömürsünü düzenleme ve ulusal gelirin paylaşımında rol alma işlevini (yani, kapitalist sömürünün devamından yana konumlarını) bilimsel olarak çözümlemişlerdi.

Marksistlerin sendikalara ilişkin tavrı, bu örgütlerin kapitalist sistem içinde belirlenmiş olan asli işlevini yok saymak ya da gizlemek değil; bu işlevi her zaman ön plana çıkartmak ve bu örgütlerdeki işçileri sosyalist devrim programına kazanmak olmuştur. Bolşevik Parti’nin, Lenin ile Troçki önderliğindeki Komintern’in ve IV. Enternasyonal’in sendikalara yönelik bütün taktikleri bu ilkesel zemin üzerinde oluşmuştu.

Sendikaların sınıf uzlaşmacı ve “toplumsal barış” yanlısı reformist ulusalçı örgütler olmasının maddi temelleri, onların ulusal kapitalist piyasalar üzerine kurulu olmalarında yatar.

İşlevleri, ulus-devletin koruması altındaki emek piyasasında işgücünün fiyatının belirlenmesinde rol oynamak olan sendikalar, en parlak dönemlerini ulusal-korumacı kapitalist büyüme süreçlerinde yaşamışlardı. Onlar, o dönemlerde de her zaman işçi sınıfının küçük bir azınlığını temsil etmekle birlikte, yasal kitlesel örgütlülükleri sayesinde patronlar ve siyasi iktidarlar üzerinde bir baskı oluşturabiliyor; bu yolla işçi sınıfının çalışma ve yaşama koşullarında kimi iyileşmelere aracılık yapabiliyorlardı.

Üretken sermayenin ulusal sınırlar içinde faaliyet sürdürdüğü, Keynesçi politikalar üzerine kurulu “ulusal kalkınma” dönemin sona ermesiyle birlikte, sendikaların üzerinde yükseldiği reformizm dönemi de kapanmıştır.

Ulusal ekonomi üzerine kurulu ulus-devletin maddi ekonomik temellerinin bizzat kapitalizmin işleyişi eliyle ortadan kaldırılması, küçük-burjuva solunun gerici karakterini bütün çıplaklığıyla açığa çıkardı. Bu “sol”, şimdi, II. Dünya Savaşı sonrası 30 yıllık kapitalist büyüme döneminin, ifadesini ulus-devlette bulan eski güzel günlerine dönme özlemiyle tutuşuyor. Küçük-burjuva solunun sözkonusu reformizm dönemine duyduğu gerici özlem, en yalın siyasi ifadesini sendikalar karşısındaki tavrında bulmaktadır.

Sendikalar, kabaca 1970’lerin sonlarından bu yana, sermayenin ve devletin işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırısı karşısında tek bir başarılı direniş bile örgütleyememiştir. Birbirlerinden çok farklı toplumlarda faaliyet gösteren ve farklı siyasi tercihleri olan sendikal önderliklerin tamamının, sosyal-reformist kimliklerinden sıyrılıp sermayenin ve burjuva hükümetlerin emrine girme çizgisinde buluşması bir rastlantı değildir.

Sendikaların son tahlilde küresel bankaların ve şirketlerin hizmetine girmesinin ardında, onların tepesine çöreklenmiş olan bürokratların “yanlış” tercihleri ya da “kötü niyetleri” değil; dünya kapitalizminde otuz küsur yıldır yaşanmakta olan dönüşüm ve üretken sermayenin uluslararasılaşması yatmaktadır. Artık tek bir metanın üretimi ülkeler hatta kıtalar arası gerçekleşmekte, mal ve hizmetlerin değerleri dünya piyasasında belirlenmektedir. Bu, ulusal piyasalardaki artı-değer sömürüsü üzerine kurulu sendikaların iflasının ve onların kapitalizmle açıkça bütünleşmelerinin maddi temelidir. Ulus-ötesi bir şirket olan Renault’daki grevin şirketin diğer ülkelerdeki fabrikalarına da darbe vurması bu olgunun en son örneklerinden biriydi.

II. Dünya Savaşı sonrası dönemde, yurttaşların sosyal durumlarıyla, refahlarıyla ilgilenen, onlara aşgari bir yaşam düzeyi sağlamayı görev edinen ve burjuva demokrasisinin işçi sınıfı içindeki ayağını oluşturan sendikalar, burjuva devletin ulusal niteliğini yitirdiği küreselleşme sürecinde, bütün bu “ilke” lerinden bir çırpıda vazgeçmiş; küresel sermayenin, emekçilerin yaşam koşullarına yönelik saldırılarının doğrudan araçları haline gelmiştir:

“İşçi bürokrasilerinin sınıf mücadelesine ‘aracılık yaptığı’ ve sınıflar arasında tampon rolü oynadığı günler geride kaldı. Bürokrasiler, işçi sınıfının tarihsel

çıkarlarına genel olarak ihanet etmiş olmalarına karşın, hala, onun günlük pratik gereksinimlerine sınırlı anlamda hizmet ediyor ve o ölçüde varlıklarını işçi sınıfı örgütleri olarak 'haklı gösteriyorlardı'. O dönem geçti. Bürokrasi, şimdiki dönemde, bu tür bağımsız bir rol oynayamaz." [2]

Türkiye'de sendikacılık

Dünya kapitalizminin işleyişine ve uluslararası sınıf mücadelesine paralel olarak, Türkiye'de de sendikalar altın çağlarını küreselleşme öncesi dönemde yaşadılar. 1960'ların başlarından başlayarak, 1970'lerin sonuna kadar, tüm dünyada olduğu gibi yükselen işçi hareketi DİSK'in doğmasına yol açmış, DİSK ise, sendikalara içkin olan artı-değer sömürsünü ve kapitalizmi savunma gerçeğini en açık bir şekilde 15-16 Haziran 1970 büyük işçi direnişini yenilgiye uğratarak gözler önüne sermişti.

Bu yıllar boyunca tabandan gelen militan sınıf hareketinin sonucunda sendikal sınırlar içerisinde kazanımlar elde edebilen işçi sınıfı, bu sınırları aşmayı her denediğinde karşısında sendikaları bulacaktı.

Küreselleşme dönemiyle birlikte, sendikalar, burjuvazinin işçi sınıfına yönelik saldırılarına karşı, göstermelik ve her defasında işçilerin moralini bozan yalıtılmış grevler dışında hiçbir direniş sergilemediler. İleri kapitalist ülkelerdeki her kitlesel işçi eylemini ve genel grevi kıran sendika bürokrasileri, aynı işlevi Türkiye'de de yerine getirmiş ve 12 Eylül askeri diktatörlüğünün yardımına koşmuşlardı. Bütün işçi direnişleri bastırılır, sosyalist işçiler kitleler halinde işten atılıp cezaevlerine doldurulur, ücretler dondurulur ve önceki dönemde toplu sözleşmelerle elde edilmiş olan bütün kazanımlar geri alınırken, sendikalar her durumda burjuvaziyle işbirliği yaptılar.

Adında yanlış bir şekilde "devrimci" sıfatı taşıyan DİSK, işçi sınıfının direniş gücünü kırar ve darbe karşısında tam bir teslimiyet sergilerken, dönemin en büyük sendikal örgütlenmesi olan Türk-İş, genel sekreterini askeri diktatörlüğe çalışma ve sosyal güvenlik bakanı olarak vermişti (aslında, sendika önderlerinin çoğunun, mesleki kariyerlerini bir burjuva partisinden milletvekili olarak ya da bir şirketin yönetim kurulunda sürdürmesi uluslararası bir olgudur).

Sendikaların sermayeye ve burjuva hükümetlere olan hizmeti, askeri diktatörlük sonrasında ortaya çıkan bütün işçi eylemlerinde devam etti. İşçi sınıfı, 1988 yılında özelleştirmelere karşı harekete geçtiğinde, bu örgütler, engelleyemedikleri noktada onların "başına geçtikleri" kitlesel eylemleri, oturma, saç kazıma, sakal

birakma ya da açlık grevi gibi bireysel “medyatik” gösterilere dönüştürerek yolundan saptırdılar ve açıkça sattılar.

Sendikaların işçi sınıfına ihaneti, Zonguldak madencilerinin 4-8 Ocak 1991’deki Ankara Yürüyüşü’nde en açık biçimde sergilendi. On binlerce madencinin aileleriyle birlikte gerçekleştirdiği bu büyük yürüyüşün, işçi sınıfının bütün sektörlerde yayılmış olan eylemleriyle bütünleştirilmesi durumunda iktidar devrilebilir ve yepyeni bir dönem açılabilirdi. Bunun bilincinde olan hükümet orduyu da devreye sokup ayaklanma karşıtı önlemler alırken, onun yardımına ilk koşanlar yine sendikalar oldu. (Bu arada, Pablocu revizyonistler, PGSB sayfalarında, sendika bürokrasisi hakkında devrimci hayaller yayıyor ve onun en gerici temsilcisi olan Şemsi Denizer’den “devrimci bir işçi partisi” kurmasını talep ediyordu!)

Sendikaların burjuvaziyle ve devletle işbirliği, 1990’lı yıllar boyunca, kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelelerinde ve küresel sermayenin özelleştirmeler, sözleşmeli personel uygulaması, taşeronlaştırma, çalışma sürelerinin uzatılması vb. taleplerine karşı eylemlerinde de sürdü.

90’larda, Emek Platformu adlı sendikal ittifak, patronların ve siyasi iktidarların devasa saldırıları karşısında işçi sınıfının elini kolunu bağlar ve AKP iktidarı döneminde Telekom, Tekel, THY gibi mücadeleler sendikalar eliyle yenilgiye uğratılırken, onların başlıca suç ortağı, sahte soldu.

Bugün aynı sahte sol, metal işçilerinin grevine destek için “yasal” gerekçelerle tek bir uyarı grevi bile yapmayarak aynı işbirlikçi tutumu sergilemeye devam eden Birleşik Metal İş bürokrasisini savunuyor.

Yeni türde kitlesel işçi örgütlenmelerinin gerekliliği

Kapitalizm içi kurumlar olan ve onun yıkılmasını değil ama “iyileştirilmesini” savunan sendikalar, küreselleşme süreci ile birlikte bu reform olanaklarının da ortadan kalkmasının ardından, açıkça şirketlerin ve burjuva iktidarların hizmetine girmişlerdir. Tam da bu yüzden, işçi sınıfının çok küçük bir azınlığını barındıran sendikalar, artık, sosyolojik anlamda bile “işçi sınıfının örgütleri” değildir. Onlar, işçi sınıfına bütünüyle yabancılaşmış ve ona derinden düşmanlık duyan hali vakti yerinde bir burjuva / küçük-burjuva kastın denetimi altındaki birer işçi hapisanesi haline gelmiştir.

İsrarla vurgulamak gerekiyor: Sendikaların, şirketlerin ve siyasi iktidarların (ya da burjuva muhalefetin) işçi kolları haline gelmiş olması, onların yöneticilerinin kişiliği (yozlaşmaları, korkaklıkları vb.) ile açıklanamaz. Sendikalar, doğaları gereği kapitalizmi savunmak zorundadırlar. Onların kapitalizm savunusunun eski reformist karakterini yitirmesinin nedeni de, önderliklerinin “yozlaşması” değil ama ulus-devlet eliyle korunan ulusal piyasaların, üretimin küreselleşmesi sonucunda ortadan kalkmasıdır.

İşçi sınıfı hareketi, kapitalizmin her türlü reform olanağını ortadan kaldıran derin küresel krizi koşullarında, ya sosyalist ve devrimci bir yol izleyecek ya da ağır bir yenilgiye uğrayacaktır. Bu koşullar altında, “devrimci” sendikalar kurmaya kalkışmak, devrimci işçi hareketinin 200 yıllık tarihini ve deneyimini yok sayan, tarihin çarkını -yeni ve daha ağır trajedilere yol açacak şekilde- geriye çevirmeye yönelik, çaresiz bir girişim olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor.

İşçi hareketinin son 200 yıllık tarihi, Marksistlerin kurdukları da dahil, sendikaların nasıl devrim ve sosyalizm davasının başlıca engeli olduğunun; bir zamanların Marksist sendikacılarının nasıl işçi sınıfının nesnel düşmanları haline geldiğinin yüzlerce örneği ile doludur. Bunların en bilineni, İngiliz sendikacılığını örnek alan Bernsteinci revizyonizmdi. Marksistlerin kurduğu ve dönemin en büyük işçi partisi olan Almanya Sosyal Demokrat Partisi’nin (SPD) ve diğer II. Enternasyonal partilerinin I. Dünya Savaşı’nda “kendi” emperyalist devletlerinin yanında yer alması, bizzat Marksistlerin kurmuş olduğu sendikalardan gelen devasa baskı sayesinde gerçekleşmişti. Marksistlerin sendikacılığa ilişkin yaklaşımı, diğerlerinin yanı sıra, Rosa Luxemburg’un *Reform mu Devrim mi?* ve Lenin’in *Ne Yapmalı?* adlı eserlerinde yalın bir şekilde özetlenmektedir.

Marksistler, işçilerin sosyal ve ekonomik kazanım mücadelelerini desteklerken, bu mücadelelerin olası kazanımlarının kapitalizm altında kalıcı olamayacağını vurgular ve bu mücadeleleri kapitalizm karşıtı sosyalist bir bilinç ve karakterle donatmaya çalışırlar. Aksi halde sendikalizmin ve burjuva sendikal bilincin batağına saplanmaları kaçınılmazdır. Lenin’in “burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanı” olarak tanımladığı sendikacılık ile işçi sınıfının tarihsel kurtuluşunu, yani artı-değer sömürsünün azaltılmasını değil ortadan kaldırılmasını savunan Marksizm arasında sınıfsal bir karşıtlık vardır. Özetle, sendikacılık, tarih boyunca, Marksist hareketin işçi sınıfı içindeki başlıca karşıtı olmuştur.

Marksistlere düşen görev, sosyal demokrasinin, Stalinizmin, Pabloculuğun ve diğer küçük-burjuva ulusalcı akımların sendikalara ilişkin zehirli yalanlarını teşhir

etmek; işçilere gerçekleri açıkça anlatmak ve onları sosyalizm programına kazanmaktır. Mevcut sendikal örgütlerde sürdürülmesi gereken devrimci faaliyetin eksenini, bu örgütleri “iyileştirmek” ya da “yeni”lerini kurmak değil; işçi sınıfının oralarda örgütlü kesimini bu hapishaneleri yıkmaya ve gerçekten işçilerin egemen olacağı kapitalizm karşıtı yeni taban örgütlenmeleri yaratma mücadelesine çağırmasıdır.

Sendikaların, “devrimci işçiler” tarafından ele geçirilerek “devrimci organlara” dönüştürülebileceği yönündeki iddialar, eğer köklü bir cahillik ürünü değilse, küçük-burjuva solcularının kişisel kariyer hesaplarını ifade etmektedir. Devrimci bir işçi hareketinin yaratılması için, uluslararası ve ulusal tarihsel deneyimler eliyle yanlışlanmış olmakla kalmayıp, Marksist teoriye bütünüyle aykırı olan bu tür düşünceler acımasızca teşhir edilmelidir.

İşçi sınıfının sosyalizm mücadelesinde yeni kitlesel örgütlenmelerinin yaratılması, sekte dayatmalar içeren sloganlar yoluyla değil ama bu Marksist perspektifi günlük sınıf mücadeleleri içinde işçilere taşımayı amaçlayan sabırlı ve sistemli bir faaliyet içinde gerçekleşebilir. Yeni kitlesel örgütlenmeler hakkında hazır reçeteler sunmak, Marksistlerin işi değildir.

Marksistlerin görevi, tarihsel deneyim içinde edinilmiş olan teorik netlikten ve “işçilere, onların hoşuna gitmeyen gerçekleri anlatmada acımasız dürüstlük”ten asla ödün vermeksizin, geleceğin kitlesel işçi örgütlenmelerinin üzerinde yükselmesi gereken temel ilkeleri anlatmaktır.

İşçi sınıfının sermayeye karşı gerçek birleşik mücadele organları, yalnızca mücadele içinde, bizzat işçiler eliyle yaratılacaktır. Bu mücadele, Stalinistlerin, sosyal demokratların, Pablocuların ve bütün diğer küçük-burjuva solcularının sendikalara ilişkin oportünist yalanlarının acımasızca teşhirini içermek zorundadır.

Sosyalizm mücadelesinde yeni kitlesel taban örgütlenmelerinin inşası ve onların ileriye taşınması ile işçi sınıfının devrimci enternasyonalist partisinin inşası birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır.

İşçi sınıfının önümüzdeki dönemdeki büyük mücadelelerinin yalnızca ön habercisi olan metal grevleri, işçi sınıfının kapitalizme karşı birleşik kitlesel siyasi seferberliğini örgütlemeye aday olan bu tek devrimci perspektifin sosyalist bir partide cisimleşmesinin yakıcılığını gözler önüne sermektedir.

Dipnotlar

[1] Birleşik Metal İş'in işçi sınıfı mücadeleleri içinde oynadığı gerici rolü teşhir eden yazılarımızı sayfamızda bulabilirsiniz.

[2] David North, The End of the USSR (Detroit, Labor Publications, 1992), syf. 20; ayrıca bkz. The Historical and International Foundations of the Socialist Equality Party—Bölüm 10, madde 221

Metal sektöründeki grevlerin ilk siyasi dersleri

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu / 29.05.2015

Bursa'daki Renault fabrikasında 14 Mayıs gecesi başlayarak, Tofaş, Ford Otosan ve Türk Traktör gibi önemli fabrikalara yayılan "yasadışı" fiili grevler, sektörün en önemli fabrikalarından biri olan Tofaş'ın (ve yan sanayi fabrikalarının) ardından 27 Mayıs'ta Renault'da varılan anlaşma ile birlikte yeni bir evreye girdi.

Renault'daki grevci işçiler, 13 günlük mücadelenin ardından şirket ile 9 maddelik bir protokol imzaladılar. Renault'daki anlaşma, aynı Tofaş'ta olduğu gibi, bütün işçilerin katılımıyla sağlanmış bir uzlaşma değildir. Her iki fabrikada da sözcüler grevdeki işçilerin "tüm talepler kabul edilene kadar mücadeleye devam etme" iradesine rağmen yaptıkları görüşmelerde anlaşma maddelerini kabul etmişlerdir. Bu durum, hem örgütlülüğün geriliğinin hem de gerçek bir taban örgütlülüğü oluşturulmadığında temsilcilerin "yeni" bir sendika gibi hareket etmeleri sonucunun bir ürünüdür.

Bazı ek ödemeler ve ücret artışı sözü alan 10.000'i aşkın otomotiv işçisinin, hiçbir disiplin yaptırımını uygulanmaması koşuluyla yeniden işbaşı yapması, şirket yönetimleri, siyasi iktidar ve burjuva muhalefet tarafından memnuniyetle karşılandı. Onlar, sektörün en önemli fabrikaları olan Tofaş ve Renault'da işbaşı yapılmasının, aynı zamanda, ücretlerde artış, daha iyi çalışma koşulları, Türk Metal sendikasının gitmesi ve kendi seçtikleri temsilcilerin tanınması taleplerinde ısrar ederek eylemi sürdüren ya da sonradan iş bırakan diğer fabrikalardaki işçileri de anlaşmaya zorlayacağını umsalar da grev hareketinin –Petkim'e ve Er Metal'e sıçramasında görüldüğü gibi- önüne geçemiyorlar.

Bununla birlikte, ilk eldeki pratik sonuçları ne olursa olsun, iki hafta önce Renault'da başlayan iş bırakma eylemleri, bütün sınırlılıklarına rağmen, sendikaların patronlar ve siyasi iktidar ile işbirliği içinde metal işçilerine dayatmış olduğu cendereyi kırmış ve Türkiye işçi sınıfının üzerindeki ölü toprağını atmaya başlamış durumda.

26 Mayıs'ta, Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu, 3.500'den fazla işçinin çalıştığı Arçelik Buzdolabı fabrikasında 4 işçinin işten çıkarılması sonucunda, 8-16 vardiyasında çalışan işçiler bir protesto eylemi gerçekleştirdiler ve üretimi geçici olarak durdurdular. Organize sanayi bölgesine çok sayıda TOMA eşliğinde polis gönderilirken, eylem, şirket yöneticilerinin ve sendikacıların ortak çabası sonucunda engellendi. Türk Metal bürokratları, Arçelik'in fabrikalarında da, olası bir iş bırakma eylemini engellemek için seferber olmuş durumda. Fabrikaya akın eden sendikacılar, işçilere karşı, tehditlerden ve sahte vaatlerden oluşan bir saldırı başlattılar. Arçelik işçileri de Gebze kent merkezinde bir yürüyüş gerçekleştirdiler ve grevin önemli fabrikalara yayılma ihtimali gerçeğini gözler önüne serdiler.

Türk Metal bürokratlarının yoğun çabalarına, MESS'e üye patronların işçilerin hesabına, grev hareketine katılmamaları için 1.000'er lira yatırması ve Birleşik Metal bürokrasisinin, kırılmasını sağladığı 29 Ocak grevinin ardından hala devam eden toplu sözleşme sürecinde anlaşmanın açıklanmamasıyla, Birleşik Metal üyesi işçilerin kontrol altında tutulmaya çalışılması eşlik ediyor. Başta MESS üyeleri olmak üzere, büyük kapitalistler, işçi sınıfının başını kaldırmaya başlaması karşısında telaş içindeler.

Bütün bunlar, otomotiv şirketlerinin küresel üretim ağında önemli bir yer tutan ve derin bir kriz içindeki Türkiye ekonomisi için belirleyici öneme sahip olan metal işkolunda yaşanan bu kitlesel eylemin, egemen çevrelerde nasıl büyük bir kaygıya yol açtığına ifadeleridir.

Bu kaygı, en açık şekilde, Renault'nun Avrasya bölgesi sorumlusu Jean Christophe Kugler tarafından dile getirilmişti. Kugler, 21 Mayıs günü gazetecilere yaptığı açıklamada, grevin yalnızca Türkiye'ye değil, aynı zamanda küresel sanayiye yönelik bir tehdit olduğunu belirtmiş ve "Türkiye'deki yatırımlar yeniden gözden geçirilebilir" demişti.

Aynı gün, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun (TİSK), Uludağ Otomotiv Endüstrisi İhracatçıları Birliği'nin (OİB), Otomotiv Sanayi Derneği'nin

(OSD) ve Taşıt araçları Yan Sanayicileri Derneği'nin (TAYSAD) açıklaması gelmişti. Sanayinin büyük patronlarını temsil eden dört örgüt, "greve barışçıl şekilde son verme" çağrısı yapmıştı.

Bu patronlar korosuna, Sanayi Bakanı Fikri Işık da katıldı ve Anadolu Ajansı'na yaptığı açıklamada, işçileri derhal işbaşı yapmaya çağırıyordu. İktidar, işçiler ile işverenler arasındaki anlaşmazlıkların üretim sürerken görüşülmesini istiyordu.

Grevin her an kendi fabrikalarına yayılması tehlikesi metal işkolundaki diğer şirketlerin yöneticilerinin uykularını kaçırırken, AKP iktidarı tam bir açmazla karşı karşıyadır. 7 Haziran seçimleri öncesinde on binlerce metal işçisini açıkça karşısına almaktan korkan iktidar, ne açık bir polis terörü uygulayabildi ne de grevi, ipliği pazara çıkmış olan "milli güvenlik" gerekçesiyle "erteleme"ye kalkışabildi! O, bunun yerine, bir uzlaşmaya varmaları yönünde baskı yapmaları için, bakanlarını patronlar ile görüşmeye gönderdi.

Patronların ve AKP iktidarının metal sektöründeki yasal engelleri tanımayan grev dalgasını, on binlerce işçi ile açık çatışmaya girmeden kırma yönündeki çabalarının başlıca yardımcıları, burjuva medya, sendika bürokrasileri ve onun gönüllü temsilciliğini üstlenen "sol" dur.

Burjuva medya, ister iktidarı isterse muhalefeti desteklesin, grevi görmezden gelmek, bunu yapamadığında ise onu basit bir ücret anlaşmazlığının ya da sendikalar arasındaki rekabetin ifadesi gibi göstermek için elinden geleni yapmaktadır. Medya, bu eylemlerin, işçi sınıfının on yıllardır maruz kaldığı ağır sömürü koşullarına, işsizliğe, yoksulluğa, toplumsal eşitsizliğe, bunları destekleyen sendikalara ve bunlara eşlik eden otoriter rejim arayışına yönelik birikmiş bir öfke patlaması olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalışmıştır.

Büyük şirketlerin ve iktidarın kontrolündeki medyanın bu çabasına, en büyük destek, aynı patronların emrindeki sendika bürokrasilerinden geliyor. Metal işçilerinin tepkisinin odağında yer alan tüm sendika bürokrasileri, tam da seçimler öncesinde gerçekleşen bu son derece önemli eylem karşısında bütünüyle patronlardan yana tavır almıştır.

Grevleri en baştan itibaren açıkça kırmaya çalışan Türk Metal bir yana, onun işkolundaki rakipleri olan Çelik İş ve Birleşik Metal İş sendikaları, ya iktidarın kuyruğunda, "sorunun karşılıklı anlayış içinde çözülmesi" yönünde birkaç sinik açıklama yapmakla yetindiler ya da bu eylemlerden ikiyüzlüce yararlanmaya çalıştılar. Sahte solun bütün unsurlarının desteklediği sözde "sınıf mücadelecisi"

Birleşik Metal ve benzerleri, otomotiv sektöründe patlayan grevleri yaymak ya da ona eylemli destek sunmak için parmaklarını bile kıpırdatmadılar. Tersine, onlar, binlerce işçinin katıldığı bu fiili grevi yalıtım ve onun bir an önce bitmesini sağlamak için ellerinden geleni yaptılar.

Bu şirket yanlısı koroda, sahte solcu sendika bürokratlarının siyasi ortakları olan ve 7 Haziran'da yapılacak seçimler için kent kent dolaşan burjuva muhalefet partileri CHP ve HDP de yer almaktadır. Otomotiv işçilerinin kitlesel eylemi karşısında günü kurtarmaya yönelik sıradan "destek" açıklamaları ile yetinen bu partiler, onu, iktidara karşı kullanmak amacıyla bile olsa, seçim meydanlarına taşımadılar, taşıyamadılar. Çünkü onların AKP iktidarına olan muhalefeti, işçi sınıfının çıkarlarını savunma üzerine kurulu değildir. Tam tersine, onlar, Renault, Tofaş, Ford, Türk Traktör vb. şirketlerin sahiplerinin de içinde yer aldığı küresel sermayeye AKP'den daha iyi hizmet etmek üzere iktidara gelmek istiyorlar.

Sahte solun yıkıcı rolü

Metal sektöründe patlayan yasadışı iş bırakma eyleminin yayılmasını engellemeyi ve onu düzenin sendikal sınırları içinde tutup etkisizleştirmeyi amaçlayan şirket-burjuva siyaset kurumu-sendikalar koalisyonunun başlıca suç ortağı sahte soldur.

İşçilerin sendikacı gardiyanların denetimi dışında harekete geçmesi ve başarılı olması olasılığı karşısında dehşete kapılan sahte sol, eylemlerin başladığı ilk günden bu yana, işçi düşmanlığında Türk Metal'deki meslektaşlarını aratmayan Birleşik Metal İş sendikasına "sol" bir makyaj yapmaya çalışıyor ve metal işçilerini ona katılmaya çağırıyor. Onlar, işçileri sermayenin Birleşik Metal'deki "solcu" gardiyanlarına teslim etme çabalarını meşrulaştırmak için, onların "Türk Metal'e karşı ayağa kalkmış" olduğunu ve Birleşik Metal'de örgütlenmek istediğini iddia ediyorlar.

Onların "sol" söylemlerinin arkasına gizlenen sistem savunuculuğu sendikalizmde açık bir şekilde gözler önüne serilmektedir. Türkiye işçi hareketinin uzun yıllar sonra giriştiği bu büyük grev hareketi karşısında onlar işçilere yalnızca sendikaları adres olarak gösterebilmekte ve mücadeleyi kapitalist düzen sınırları içinde tutmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Sahte solun metal sektöründeki grevci işçileri sendikalar üzerinden kapitalist sömürüye mahkum etme girişimi ile milliyetçi Kürt burjuvazisinin yedeğinde ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki yağmacı savaşına verdiği destek tek bir madalyonun iki yüzüdür. İşçi sınıfı ve sosyalizm karşıtlığının ifadesi olan

emperyalizm yanlısı bu madalyon, şimdi, hem Ortadoğu'daki emperyalist müdahaleleri destekleyen hem de AB'nin ve uluslararası bankaların Yunanistan emekçilerine dayattığı toplumsal karşı-devrim programını uygulayan Syriza'nın "kardeş partisi" HDP'de cisimleşiyor.

7 Haziran seçimlerine HDP'nin bayrağı altında katılan sahte solun Türkiye işçi sınıfına ne vaat ettiğini görmek isteyenler, Syriza'nın sağcı ve yabancı düşmanı Bağımsız Yunanlılar ile koalisyon kurduğu hükümetin Yunanistanlı emekçilere yönelik kapsamlı saldırısına bakmalıdır.

Sosyalist bir önderlik için

Metal sektöründe iki haftadır yaşanan yasadışı grev dalgasının Renault ve Tofaş gibi büyük fabrikalarda başta konulan hedeflere ulaşmadan sona ermesi, şirket-burjuva siyaset kurumu-medya-sendikalar ittifakının sahte solun desteğiyle elde ettiği bir başarı gibi görünebilir. Ama bu hiç kimseyi aldatmamalı. Renault'da başlayan kitlesel eylemler, Ortadoğu'da artan savaş tehlikesi ile derinleşen ekonomik krizin ortasında, on yıllardır izlenen toplumsal karşı-devrim politikaları sonucunda bir barut fıçısına dönmüş olan işçi sınıfının her an patlayabileceğini gözler önüne sermiştir ve verilen mücadelenin kazanımı elde edilen ekonomik haklar değil bu siyasi sonuçtur.

Bu grevler, bu yüzden, aynı ABD'deki petrol işçilerinin geçtiğimiz aylardaki grevi gibi, Türkiye işçi sınıfının militan mücadelesinin uzun bir aradan sonra yeniden canlanmasının başlangıcı olarak anılacaktır. Metal grevleri, burjuva kimlik politikalarına saplanmış sahte solu yıkıcı bir şekilde bir kez daha mahkum ederek sınıf mücadelesinin dönüşüne işaret etmesinin yanı sıra, yıllardır vurguladığımız üzere, bu mücadelenin ancak sendikal cendereyi aşması durumunda ilerleyebileceği gerçeğini de gözler önüne sermiştir.

Sahte solun bütün yüzeysel iddialarına karşın, metal işçilerini harekete geçiren temel etmen, ücret zammı ya da bir başka sendikaya geçme isteği değildir. On binlerce işçinin eyleminin ardında, onların göremediği ve sahte solun üstünü örtmek istediği çok daha derin bir ekonomik ve toplumsal dinamik yatmaktadır: dünyayı felaketin eşiğine getirmiş olan kapitalizmin küresel krizi.

Başta emperyalistler olmak üzere bütün ülkelerin egemen sınıfları, şimdi, bu kriz karşısında kaçınılmaz olarak patlayacak kitlesel devrimci işçi hareketlerine hazırlanıyorlar. Onlar, içeride işçi sınıfının ve gençliğin birikmiş öfkesine karşı giderek daha otoriter yöntemlere, burjuvazinin açık diktatörlüğüne yöneliyorlar.

Zira nüfusun ezici çoğunluğunun yoksulluğa, işsizliğe, toplumsal eşitsizliğe ve savaşa olan tepkisini bastırarak başka araçlara sahip değiller.

İçerideki polis devleti inşasına, uluslararası alanda dizginlerinden boşalmış bir silahlanma eşlik ediyor. İnsanlığın, toplumsal servetin ezici bölümüne el koyan ve devletleri elinde tutan yüzde birlik bir kesimi, bir bütün olarak uygarlığı yıkıma uğratacak yeni bir dünya savaşına hazırlanıyor.

Bu koşullar altında, işçi sınıfının, egemen sınıfın toplumsal karşı-devrim ve savaş yönelimine ve sahte solun artık hiçbir maddi temeli kalmamış olan ulusal burjuva “toplumsal reform” ve “toplumsal barış” programına karşı kendi bağımsız devrimci alternatifi olarak uluslararası sosyalizm programını yükseltmesi ve bunun için de sendikal değil, sosyalist sınıf bilinciyle donanması gerekiyor.

Bu, uluslararası işçi sınıfı hareketinin 200 yıllık tarihsel deneyimi ile modern kapitalist toplumun bilimsel çözümlenmesi üzerine kurulu sosyalist bir perspektif ve program etrafında yeni bir devrimci işçi hareketinin inşası demektir. İşçi sınıfının sürmekte olan toplumsal karşı-devrime ve tırmanan savaş tehlikesine karşı mücadelede önderliği alması için yaşamsal öneme sahip olan sosyalist perspektif ve program, yalnızca Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi (DEUK) ve onun Sosyalist Eşitlik Partileri tarafından savunulmaktadır.

Metal grevleri ve Kızıl Bayrak’ın “yeni sendika” perspektifi

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu / 01.06.2015

Türkiye’nin başlıca sanayi kentlerinden Bursa’daki Renault fabrikasında patlayan ve çeşitli metal fabrikalarına yayılan grevler, işçi sınıfı içinde her an yaşanabilecek bir hareketliliğe işaret etmesinin yanı sıra, kimi önemli siyasi konuları da yakıcı bir şekilde yeniden gündeme getirdi.

Bunların başında, “reform mu, devrim mi?” sorunuyla doğrudan bağlantılı olan sendikalar ve “sol”un sendikalara yaklaşımı konusu geliyor. Bilindiği gibi, Türkiye “solu”nun ezici bir çoğunluğu, metal işçilerinin kendiliğinden patlayan,

yerelle sınırlanmayan ve -yalnızca pratik örgütsel düzeyde de olsa- sendikal cendereyi aşan mücadelesine, bir kez daha sendikaları savunarak tepki verdi.

Sahte solun tamamı, bu militan eylemin asıl olarak Türk Metal'e karşı olduğunu ileri sürüyor ve işçilere bir diğer sendikal cendereyi ifade eden Birleşik Metal-İş'i adres gösteriyor. Örneğin DİP, "Metal işçisi nasıl kazanır?" başlıklı üç yazıda,[1] işçileri Birleşik Metal'e kazanmak için, yalnızca bir sendika bürokratının ya da onun emrindeki bir uzmanın ağzından çıkabilecek, bir sürü argüman sıralıyor. DİP, gerçekleri açıkça çarpıtarak, Birleşik Metal sendikası içinde "demokrasi" olduğundan söz ediyor ve onun "mücadeleci" olduğunu iddia ediyor. Sınıf işbirliğinin ve artık çoktan tarihe gömülmüş olan burjuva reformizminin açık savunuculuğuna soyunan DİP'in başlıca argümanı, Birleşik Metal'in, "öyle ya da böyle, 29 Ocak grevine imza atmış" olması!

Bu eklektik, izlenimci ve faydacı yaklaşımın Marksizm'e uzaklığı bir yana, gerçek bunun tam tersidir. DİP'in "demokratik" olarak göstermeye çalıştığı Birleşik Metal sendikasında, işçilerin en ufak bir söz, yetki ve karar hakkı bulunmamaktadır. Bu sendikadaki muhalif işçiler, özellikle de sosyalist olanlar, aynı diğer sendikalarda olduğu gibi, bürokratların gazabına uğramaktadır. Birleşik Metal sendikası, aynı diğerleri gibi, tüm toplu sözleşme süreçlerinde işçileri satmasının yanı sıra, Gezi Parkı protestoları günlerine denk gelen grevlerini iptal etmiş ve en son, 29 Ocak grevinin hükümetçe yasaklanmasına bir can simidi gibi sarılarak işçileri iş başı yapmaya zorlamıştı. Bu sendika, sermayeye ve siyasi iktidara olan son hizmetini, fiili greve çıkan metal işçilerini yalnız bırakarak yerine getirdi. Bütün bu nedenlerden dolayı, üretimi durduran ve eylemler yapan işçiler, yalnızca Türk Metal'i değil ama Birleşik Metal'i de hedef tahtasına yerleştirmişlerdi (bu durum, elbette, metal işçilerinin eyleminin sendikal sınırları aştığını göstermiyor. Tersine, bu eylemler, bütünüyle sendikal çerçevede gerçekleşmiş, sahte solun da katkısıyla, o sınırları aşmamıştır).

Sahte solun sendikacılığı ve sendikaları, üstelik de bir zamanlar sahip oldukları bütün reformist olanakları tükettikleri bir süreçte savunması, yalnızca tarihsel olarak gerici olmakla kalmamakta, açıkça sermayenin ve burjuva devletin yanında yer almak anlamına gelmektedir. Türkiye sahte solunun sendikaları savunusu, bu yüzden, Yunanistan'daki iktidara, işçi sınıfına karşı kemer sıkma saldırılarına devam eden Syriza'ya övgüler yağdırması ve onun Türkiye'deki kardeş partisi HDP üzerinden Ortadoğu'daki emperyalist müdahalelere yedeklenmesi ile kopmaz şekilde bağlantılıdır.

Kızıl Bayrak'ın “yeni sendikalar” talebi

Türkiye “solu”nun metal işkolunda yaşanan yasadışı meşru kitlesel eylemlere yönelik tavrı, sahte solun açık düzen savunuculuğundan ibaret değildi. Özellikle Stalinist gelenekten gelen ve onunla Marksist bir hesaplaşma yaşamamış bir çevrede, bu militan mücadele üzerinden “sınıf mücadelecisi” ve “farklı” sendikalar yaratılabileceği düşüncesinin yeniden canlandırıldığını ve buna sahte solun bir eleştirisinin eşlik ettiğini görüyoruz.

Kızıl Bayrak gazetesi, 22 Mayıs 2015 tarihli sayısında, “Metal işçileri ‘yeni’yi yaratacak!” [2] başlıklı bir yazı yayımladı. Bu yazıda, otomotiv sektöründe patlak veren son yasadışı grevleri Birleşik Metal yararına kullanmak için elinden geleni yapan sahte solculardan farklı olarak mevcut sendikalar karşısında mesafeli bir tutum sergileniyordu. Gazete, web sitesinde yayımlanan “Metal eylemleri ve sol hareket” [3] başlıklı bir başka yazıda da, Birleşik Metal’i destekleyen sahte solu, “sınıf devrimcilerine dönük düşmanca tutum” almakla ve “grev kırıcı pratiklerini” sürdürmekle eleştirdi. Kızıl Bayrak gazetesi, sahte solun metal sektöründeki greve ilişkin tavrını, doğru bir şekilde, daha önce Tekel, Greif vb. direnişler sırasında da oynadığı “grev kırıcı” rolün tekrarı olarak değerlendirdi.

Ama bu değerlendirmeler, kapitalizmin ve sendikaların evrimine ilişkin herhangi bir bilimsel çözümleme temelinde yapılmadığı için, eklektizmin ve faydacılığın sınırlarını aşmamaktadır. Bu yüzden, Kızıl Bayrak, bir yandan “işçiler eski anlamda ‘sendikalı’ olmayı değil örgütlü olmayı tercih etmektedirler.” tespitini yaparken, aynı zamanda, “İşçilerin istedikleri sadece aidat ödedikleri bir sendika değil, taban inisiyatifleriyle söz-yetki-karar haklarını uyguladıkları bir sendika... yani sınıf sendikacılığıdır.” diye yazabiliyor.

Kızıl Bayrak, sendikaların açıkça sermayenin polisi işlevini fark etmekle birlikte, bu işlevin maddi ekonomik-toplumsal temellerini incelemek yerine, sorunu, basitçe, “mevcut” sendikalara özgü bir “önderlik sorunu” olarak görmek; çözümü de, mevcut önderliklerin yerini “devrimci” ya da “mücadelecisi” sendikacıların almasında bulmaktadır. Bu yaklaşımın, bütün toplumsal süreçleri (kurumlar, önderlikler ve perspektifler dahil) tarihsel olarak oluşmuş maddi ekonomik temelleri üzerinde ve hem onlarla hem de birbirleri ile ilişkileri içinde ele alan tarihsel maddeci diyalektik yöntem ile hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır.

Dahası, bu yaklaşım, komünistinden faşistine, liberalinden sosyal demokratına kadar, birbirinden çok farklı (hatta düşman) ideolojik ve siyasi çizgilere sahip önderlikler altındaki sendikaların nasıl olup da tüm dünyada ve aynı dönemde şirketlerin ve siyasi iktidarların emek polisliğine soyunduğunu açıklamıyor. Bu yaklaşım, bir zamanlar işçi sınıfı adına önemli ekonomik ve sosyal kazanımlar elde edebilen, siyasi iktidarları çalışanlar yararına yasal değişikliklere zorlayan sendikaların, nasıl olup da, kabaca son 30-35 yıl içinde bütün reform taleplerinden vazgeçtiği konusunda da akla yatkın bir şey söylemiyor. Dolayısıyla, söz konusu yaklaşım, sendikalarının şirketler ve siyasi iktidarlar ile el ele önceki dönemin bütün kazanımlarını ortadan kaldırdığını gören işçileri, gerçek bir kafa karışıklığı içinde, perspektifsiz bırakmaktadır.

Kızıl Bayrak gazetesinin, *“sendikalı olmak mı, örgütlü olmak mı?”* sorusu etrafında birbiriyle çelişen sözler söylemesi ve Marksistler açısından son derece net olan sendikal örgütlenme/bilinç - siyasi (komünist) örgütlenme/bilinç arasındaki ayrımı bulanıklaştırması, tam da böyle bir kafa karışıklığını körüklemektedir. Aslında, bizzat Kızıl Bayrak’ın kafasının *“karışık”* olduğunu söyleyebiliriz.

Sahte solu *“işçilere Türk Metal’den istifa sonrası başka bir sendikayı, Birleşik Metal-İş’i adres gösterdikleri”* için eleştiren Kızıl Bayrak, işçilerin, *“eski anlamda ‘sendikalı’ olmayı değil örgütlü olmayı tercih”* ettiklerini yazıyor. Buradaki kritik ifade, *“eski anlamda ‘sendikalı’ olmak”*tır. Kızıl Bayrak, böylece, kendi önerdiği sendikanın *“yeni”* türde bir sendika olduğunu vurgulayarak, *“sınıf uzlaşmacı”* ve *“reformist”* sendikalar ile arasına mesafe koymaya çalışıyor: *“İşçilerin istedikleri sadece aidat ödedikleri bir sendika değil, taban inisiyatifleriyle söz-yetki-karar haklarını uyguladıkları bir sendikadır. Yani sınıf sendikacılığından bahsediyoruz.”*

Kızıl Bayrak, metal işçilerine Birleşik Metal’i önermenin *“işçileri bir sendika bürokrasisinden alıp öteki sendika bürokrasisinin çarklarında ezilmeye bırakmak; esasta işçiyi silahsız bırakmak”* anlamına geldiğini ve *“en ilericisinden en gericisine kadar sendikaların artık işçi sınıfı mücadelesini ileriye taşıyamadığı”*nı itiraf etmekte ama işçi sınıfına, *“yeni”* bir sendikadan başka bir şey önermemektedir. Bunun nedeni, Kızıl Bayrak’ın ulaştığı bu sonuçların, Marksist teorik temeller ve ilkeler değil; işçi sınıfının günlük pratiği içinde edinilmiş deneyimler üzerine kurulu olmasıdır.

Kızıl Bayrak, kapitalizmin ve işçi hareketi içinde 150 yılı aşkın süredir var olan sendikaların tarihsel maddeci bir çözümlemesine sahip olmadığı için, işçi

komiteleri/konseyleri/meclisleri, adını ne koyarsanız koyun, işçi sınıfının öz örgütlenmeleri ile sendikaları birbirine karıştırmaktadır. Onun “yeni” sendikaya attığı özellikler, gerçekte, bir işçi iktidarının işyerindeki nüvesi olarak en baştan itibaren düzen dışı kurumlar biçiminde doğan öz örgütlenmelere aittir. Sendikalar ise, hangi sığata sahip olursa olsun, önderliğinde kimler yer alırsa alsın, tek bir nesnel toplumsal işleve sahiptir: ulusal emek piyasasının düzenlenmesi üzerinden toplumsal artı-değerin üretiminde ve paylaşımında rol oynamak.

Yani sendikalar, kapitalizm içi örgütlenmelerdir ve bu yüzden, doğrudan demokrasiyi (“söz-yetki-karar”ın işçilere ait olduğu, seçilenlerin hiçbir ayrıcalığa sahip olmadığı ve her an geri alınabildiği işçi demokrasisi) gerçekleştiremezler. Onlar, en fazlasından temsili burjuva demokrasisi temelinde işleyen bürokratik kurumlardır. Burjuva parlamentoları ne kadar demokratikse ve ne kadar emekçi halkı temsil ediyorsa sendikalar da o kadar demokratik olabilir ve o kadar işçileri temsil edebilirler.

Sendikalar, üzerinde yükseldikleri ve biçimlendikleri tarihsel olarak belirlenmiş maddi koşullardan dolayı, hiçbir zaman işçi demokrasisinin organları olmamış aksine her zaman onun karşısında yer almışlardır.

Sendikalar, tarihleri boyunca, Marksist devrimci hareket ile acımasız bir mücadele içinde oldular. 1800’lerin sonlarında, dönemin en büyük Marksist partisi olan Almanya’daki Sosyal Demokrat Parti (SPD) önderliğinde kurulan sendikalar, aynı diğer ülkelerdekiler gibi, II. Enternasyonal’in neredeyse bütün partilerinin emperyalist savaşı desteklemesinde belirleyici rol oynadılar. Onlar, 1917 Ekim Devrimi’ne ve 1918-19 Alman devrimine karşı çıktılar; İspanyol devriminde, anarşistlerin önderliğindekiler de dahil, Stalinist Komünist Parti ile birlikte burjuva iktidara yedeklendiler. Stalinist bürokrasinin “kızıl” sendikaları, Hitler’in iktidara gelmesine siyasi katkı da dahil, komünist partilerin ulusalcı yozlaşmasının başlıca hızlandırıcıları oldular ve “halk cepheci” ihanet politikalarında başrolü oynadılar.

Bu tarihin Türkiye’deki yansımasını görmek için DİSK’e bakmak yeter. 1960’ların militan sınıf mücadelelerinden doğan DİSK, militanlıklarından kuşku duyulmayacak işçilerin, ulusalcı sosyal demokrat ve Stalinist önderlikler eliyle sendikal çerçeve (burjuva yasallığı ve reformizm) içinde tutulduklarında nasıl hızla sınıflarından uzaklaşıp bürokratlaştığının tipik bir örneğidir. “Sınıf sendikacılığı” şiarını yükselten “yeni” sendikal örgütlenme olarak DİSK’in tarihi, 15-16 Haziran büyük işçi direnişinden başlayıp 12 Eylül askeri darbesine rezilce

teslim olma ile devam eden “*ihametler*” ile doludur. DİSK’in burjuva yasallığını aşan her işçi hareketini engelleme çizgisi, 1990’ların başlarında yeniden açılmasının ardından, 1991’de düzenlenen “*Ören Toplantısı*”nda benimsediği “*çağdaş sendikacılık*” anlayışı ile birlikte, bir “*sivil toplum kuruluşu*” haline gelmesi ile taçlanmış durumda.

Sendikaların genel olarak işçi sınıfı karşısındaki konumunu en yalın şekilde gösteren bir diğer olgu, onların burjuva siyaset kurumu ile ilişkileridir. Bir zamanlar sosyal demokrat ya da Stalinist partilere eklenmiş kitlesel işçi örgütleri olan sendikalar, bütün bu ulusalcı önderlikleri çökerten küreselleşme sürecinin darbeleri altında, yüzlerini hızla küresel şirketlere ve onların emrindeki siyasi iktidarlara döndüler. İşçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmeye yönelik her türlü ulusal reform olanağını ortadan kaldıran üretimin küreselleşmesi, sendikaların, “*işçi sınıfının çıkarları*” ile olan son bağlarını da ortadan kaldırdı.

Kızıl Bayrak, Stalinist “*kızıl sendikalar*” geleneğine uygun olarak, ama yanlış bir zamanda, bir zamanlar DİSK’in üzerinde yükseldiği “*devrimci*” ve “*sınıf mücadelecisi*” sendikacılık anlayışını savunmaktadır. Yani o, toplumsal bir örgütlenme ve ideoloji olarak sendikalara ve sendikacılığa değil; “*komünist*” olmayan sendikacılığa ve sendikalara karşıdır. Kızıl Bayrak’ın metal işkolunda “*yeni*” bir sendika kurulması çağrısı, onun, Lenin’in sözleriyle, “*tam da burjuva işçi sınıfı politikası*” olan “*sendikacı işçi sınıfı politikası*” [4] yaptığının ifadesidir.

Kapitalist sömürü koşullarını iyileştirmek amacıyla yeni sendikalar kurmak Marksistlerin işi değildir (Bunun yanı sıra, sendikal örgütlenmenin bulunduğu bir sektörde, “*yeni sendika*” kurmak Leninist bir tutum da değildir). Marksistler, ücretli emek sömürsünün açlık, işsizlik, yoksulluk, sefalet, savaş vb. sonuçlarının kaynağı olan kapitalizmin bizzat işçi sınıfı tarafından ortadan kaldırılması için mücadele ederler. Bu da, başta sendikacılık olmak üzere, kapitalizmin “*iyileştirilerek*” devamından yana olan bütün ideolojilere karşı mücadeleyi gerektirir.

Öte yandan sendikalar, işçi sınıfının burjuva ulusal sınırlar, işkolları, rakip sendikalar ve çalışanlar-işsizler arasında bölünmüşlüğü üzerinde yükselir ve bunu teşvik ederler. Oysa Marksistler, işçi sınıfının, kapitalizmin yol açtığı bütün bu sınırların ötesinde birleşmesini savunurlar.

1,5 milyona yakın işçinin çalıştığı Türkiye'deki metal sektöründe, Türk Metal'den istifalar başlamadan önce sendika üyesi olan işçi sayısı, toplam işçilerin yüzden 10'undan biraz fazlaydı. Sendikalı işçiler de üç sendikaya bölünmüş durumda. İşçilerin sendikalar eliyle yaşadığı örgütsel parçalanmışlık, işçi sınıfının tamamı söz konusu olduğunda, tüm dünyada olduğu gibi, çok daha derin durumdadır. İşçi sınıfının küçük bir kesimini barındıran sendikalar, bu bölünmüşlüğü ve parçalanmışlığı aşmanın değil derinleştirmenin araçlarıdır. Kurulacak her “yeni sendika” işçileri sadece “yeni” görünümlü hapishanelere kapatmak anlamına gelecek ve bu sendikaları kuran öncü işçilerin hızla bürokratlaşarak işçi sınıfının karşısına geçmesine yol açacaktır. Bu, yalnızca herhangi bir sosyalist akım değil ama Troçkistler önderliğinde kurulacak sendikalar için de geçerlidir.

Özetle, başta metal işçileri olmak üzere, işçi sınıfının ihtiyacı olan şey, önümüzdeki büyük mücadeleleri kapitalizm kanallarına akıtacak “yeni” DİSK'ler değil; kapitalizme ve onun bütün örgütsel uzantılarına karşı mücadele edecek yeni türde militan taban örgütlenmelerdir. İşçi sınıfının bu örgütleri yaratması için öncelikle ihtiyaç duyduğu şey ise enternasyonalist sosyalist bir perspektif ve programdır.

Marksizm ve sendikalar

Marksist sınıf politikaları, işçi sınıfının şu ya da bu kesiminin hatta bütününün yaşadığı günlük deneyimlerden hareketle oluşturulamaz. Onlar, kapitalizmin bilimsel teorik çözümlenmesi ve işçi sınıfının uluslararası tarihsel deneyimleri üzerinde inşa edilirler. Yalnızca tarihsel maddeci diyalektik yöntem aracılığıyla belirlenebilecek olan Marksist politikalar, bu sayede, tutarlı bir bütünsellik içindedirler ki bu, aynı zamanda, Marksistler ile eklektik, izlenimci, faydacı vb. her türden post-modern eğilim arasında aşılmaz bir uçurum oluşturur.

Marksizmin kurucuları, başta Kapital olmak üzere, birçok yapıtlarında sendikacılığın, ulusal emek piyasasının düzenlenmesi üzerinden toplumsal artı-değerin üretiminde ve paylaşımında oynadığı rolü ve kapitalizm içi karakterini bilimsel olarak ortaya koymuşlardı. Ardından, başta Rosa Luxemburg, Lenin ve Troçki olmak üzere Marksist önderler, sendikacılığın uluslararası komünist hareketin yozlaşmasında ve işçi sınıfının önemli yenilgilerinde oynadığı rolü gözler önüne serdiler.

II. Enternasyonal içindeki siyasi ifadesini Almanya'da Bernsteincilik, Rusya'da “ekonomizm” biçiminde bulan sendikacılığa karşı mücadelenin ürünü

olan çok sayıda eser arasında, Rosa Luxemburg'un "*Reform mu, Devrim mi?*" ve Lenin'in "*Ne Yapmalı?*" adlı çalışmaları, kuşkusuz, en önemlileridir. Rosa, Alman sosyal-demokrasisi içindeki oportünizmin başlıca taşıyıcısı olan sendikacılığa karşı cepheden mücadeleyi başlatırken, Lenin, aynı görevi Rusya'da üstlendi. Sendikal bilincin işçi sınıfı içindeki "*burjuva bilinç*" olduğunu ve bunun karşısına sosyal demokrat (komünist) bilincin çıkartılması gerektiğini bütün çıplaklığıyla ortaya koyan "*Ne Yapmalı?*", aynı zamanda, Bolşevik Parti'nin programatik temellerini atıyordu.

Lenin, günümüze de ışık tutan eserinde sendikal mücadele ile sosyal demokrat (komünist) mücadele arasındaki ayrımı ortaya koyar:

"Biz, işçiler arasında sosyal demokrat bilinç olmadığını söylüyoruz. Onun [işçilere] dışarıdan getirilmesi gerekiyor. Tüm ülkelerin tarihi, işçi sınıfının kendi çabasıyla, yalnızca sendika bilincine, yani sendikalarda birleşme, işverenle mücadele ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlama vb. çabasının gerekli olduğu düşüncesine ulaşabildiğini gösteriyor." [5].

Lenin, şöyle devam ediyor:

"Bizzat çalışan kitleler tarafından, kendi hareketleri sürecinde formüle edilmiş bağımsız bir ideolojiden söz edilemeyeceği için, tek seçenek, burjuva ya da sosyalist ideolojidir. Orta yol yoktur (çünkü insanlık "üçüncü" bir ideoloji üretebilmiş değil ve dahası, sınıf çelişkileri eliyle bölünmüş bir toplumda, sınıf dışı ya da sınıflar üstü bir ideoloji olamaz). Dolayısıyla, sosyalist ideolojiyi bir şekilde küçümsemek, ondan en küçük derecede sapmak, burjuva ideolojisini güçlendirmek demektir. (...) Kendiliğindenlik hakkında çok şey konuşuluyor. Ama işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelişmesi, onun burjuva ideolojisine tabiyetine, Credo programı doğrultusunda gelişmesine yol açar; çünkü kendiliğinden işçi sınıfı hareketi sendikacılıktır, saf sendikacılıktır ve sendikacılık, işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik köleleştirilmesi demektir. Dolayısıyla, bizim görevimiz, Sosyal Demokrasi'nin görevi, kendiliğindenlikle mücadele etmek; işçi sınıfı hareketini, burjuvazinin kanatları altında toplamaya çalışan bu kendiliğinden, sendikacı hareketten uzaklaştırmak ve onu devrimci Sosyal Demokrasi'nin kanatları altına almaktır." abç. [6]

Lenin, *Ne Yapmalı?*'nin sonraki sayfalarında, "*kitlelerin kendiliğinden bilinci*"nin ifadesi olan sendikacılığa karşı mücadele ile sınıf bilincinin (komünist bilinç) cisimleşmesi olarak Marksist öncü partinin inşası arasındaki kopmaz bağı anlatır.

Lenin, siyasi sınıf bilincinin, “işçilere yalnızca dışarıdan, yani ekonomik m¼cadelenin dışından, işçiler ile işverenler arasındaki ilişkiler alanının dışından taşınabileceğini” savunur: “işçilere siyasi bilinç taşımak için, Sosyal Demokratlar, n¼fusun b¼t¼n sınıflarının içine girmek; kendi ordularının birliklerini b¼t¼n y¼nlere sevk etmek zorundadırlar. (...) Bizler, teorisyenler, propagandacılar, ajitat¼rler ve ¼rg¼tleyiciler olarak ‘n¼fusun b¼t¼n sınıflarının içine girmek zorundayız.’ [7] Bu, Marksistlerin, işçi sınıfı içindeki “burjuva bilincin” ifadesi olan sendikacılığın “ekonomik ajitasyon” karşısında, “sosyal demokrat ajitasyon”u y¼kseltmesi demektir.

“Kendiliğinden işçi sınıfı hareketi, kendi başına, (kaçınılmaz olarak) yalnızca sendikacılığı yaratabilir ve sendikacı işçi sınıfı politikası tam da burjuva işçi sınıfı politikasıdır. Gerçek şu ki, işçi sınıfının siyasi m¼cadeleye katılması, hatta siyasi devrime katılması, bir başına onun politikasını Sosyal Demokrat politika yapmaz.” [8]

Sendikalara ilişkin bu perspektif, Lenin ve Troçki ¼nderlięindeki Kom¼nist Enternasyonal’e de (Komintern) damgasını vurdu. Troçki’nin 1905 Devrimi d¼neminde geliştirmiş olduğu ve Lenin’in kendi ¼zg¼n yolundan 1917 yılında ulaştığı s¼rekli devrim teorisi ¼zerine kurulu d¼nya proleter devrimi perspektifinin cisimleşmiş ifadesi olan Komintern, işçilerin sendikalara aktığı bir d¼nemde bile, sendikacılığa karşı m¼cadeleden hiçbir ¼d¼n vermedi. O, sendikalar içinde kom¼nist faaliyet ¼zerine kararlarında, kom¼nistlerin ¼n¼ne, sendikalara girmeye ve oradaki işçileri kom¼nist partilere, proleter devrim davasına kazanmaya çalışma g¼revini koydu.

Sendikacılığa ilişkin Marksist perspektifler, Lenin’in Stalin ¼nderlięindeki b¼rokrasiye karşı yaşamının son d¼neminde başlattığı m¼cadeleyi devralan Troçki ve IV. Enternasyonal tarafından savunuldu ve geliştirildi. Troçki, Stalinist b¼rokrasinin “demokratik emperyalist” m¼ttefik arayışında sendikalara bel bağladığı bir d¼nemde, bu ¼rg¼tlerin devrimci işçi hareketi d¼řmanı karakterini ele aldığı çok sayıda makale yazdı. Bunlardan biri, Britanya’da Sendikalar’dır. [9] Troçki, 1933 yılında kaleme aldığı bu çalışmasında, sendikaların anayurdu Britanya’daki konumunu ř¼yle ¼zetler:

“Britanya kapitalizminin, d¼nya kapitalist sisteminin ¼k¼ř¼n¼n yarattığı koşullar altında ¼r¼y¼ř¼, sendikaların reformist faaliyetlerinin temellerini sarstı. Kapitalizm varlığını, ancak işçi sınıfının yaşam standartlarını aşağıya çekerek s¼rd¼rebilir. Bu koşullar altında sendikalar kendilerini ya devrimci ¼rg¼tlere d¼n¼řt¼r¼rler ya da

sermayenin işçileri daha yoğunlaştırılmış bir biçimde sömürmesinin ajanları haline gelirler. Kendi sosyal sorununu tatmin edici biçimde çözmüş olan sendika bürokrasisi ikinci yolu seçmiştir. Sendika bürokrasisi sendikaların bütün birikmiş nüfuzunu sosyalist devrime ve hatta işçilerin sermayenin ve gericiğin saldırılarına direnme yönündeki her türlü girişimine karşı kullanmaktadır.”

Dolayısıyla, “devrimci partinin en önemli görevi işçileri sendika bürokrasisinin gerici etkisinden kurtarmak haline gelmiştir.”

Troçki, bu tespitin ardından, Komintern önderliğini, “yaşamsal öneme sahip olan bu alanda tam bir yetersizlik sergilediği” için eleştirir:

“Komintern, 1926-27 yıllarında, özellikle madenciler grevi ve genel grev sırasında, yani Sendikalar Kongresinin Genel Konseyi’nin en büyük suçları ve ihanetleri gerçekleştirdiği sırada, göz göre göre grev kırıcılığı yapanlara dalkavukça yağ çekti; bu suç ve ihanetleri, kitlelerin nezdinde sahip olduğu otoritesini kullanarak örtbas etti ve bunların koltuklarını korumalarına yardımcı oldu.

“Kendi yaptıklarının yol açtığı sonuçlar karşısında korkuya kapılan Komintern bürokrasisi ultra-radikalizmin en uç noktasına gitti... Kendisini işçi sınıfından giderek daha fazla yalıtan Komünist Parti, bağrında milyonlarca üyesi olan sendikaların karşısına, Komintern’in önderliğine son derece itaatkâr olan, ancak işçi sınıfından derin bir uçurumla ayrılmış bulunan kendi sendikal örgütlerini çıkardı. Sendika bürokrasisine bundan daha büyük bir iyilik yapılamazdı.”

Sendikaların gerici bir rol oynadıkları ama buna rağmen milyonlarca işçiyi barındırdıkları koşullarda yazan Troçki, “Hiç kimse işçilerin kör olduklarını ve sendikaların tarihsel rolünde yaşanan değişikliği görmediğini sanmamalı” uyarısında bulunur ve ekler:

“Devrimci yol, resmi komünizmin zikzakları ve maceraları nedeniyle, solcu işçilerin gözünde ciddi bir itibar kaybına uğramış durumda. İşçiler kendi kendilerine şöyle diyorlar: Sendikalar kötü, ancak durum onların yokluğunda daha da kötü olabilir. Bu, çıkmaz bir sokakta olmanın psikolojisidir. Bu sırada sendika bürokrasisi devrimci işçilere her zamankinden daha küstahça zulmediyor, giderek daha fazla arsızlaşan bir biçimde iç demokrasinin yerine bir kliğin keyfi davranışlarını geçiriyor; aslında, kapitalizmin çöküşü sırasında, sendikaları işçiler için bir tür toplama kampı haline getiriyor.”

Troçki'nin *"Peki, ne yapmak gerekiyor?"* sorusuna verdiği yanıt, günümüze de ışık tutmaktadır:

"Kitlelere yeni bir adres sunmak yeterli olmaz. Kitlelere buldukları yerlerde ulaşmak ve onlara önderlik etmek gerekir... Sendika aygıtı kitlelerden büyük ölçüde bağımsızlaşmış durumda. Bürokrasi, kitleler kendisine karşı döndükten sonra konumunu uzun bir süre için koruyacak güce sahiptir. Ancak tam da kitlelerin daha şimdiden sendika bürokrasisine karşı düşman olduğu ama bürokrasinin de hâlâ örgütün düşüncesini saptırabildiği ve yeni seçimleri sabote edebildiği böyle bir ortam, fabrika komitelerinin, işçi konseylerinin ve verili herhangi bir anın ihtiyaçlarına uygun diğer tür örgütlenmelerin yaratılması için son derece uygundur."

Marksistlerin bunu başarmak için ihtiyaç duydukları şey, 150 yılı aşkın uluslararası tarihsel deneyim içinde biçimlenmiş ve doğrulanmış olan Marksist devrimci perspektif ve programdır. Bu uluslararası tarihsel perspektiften ve programdan kopuk her türlü *"kestirme çözüm"* arayışı, her türlü *"taktik"*, uygulayıcılarının niyeti ne olursa olsun, oportünist bir girişim olarak kalmaya mahkum olacaktır.

Küresel kapitalizmin derinleşen krizi ve burjuvazinin dünya çapındaki toplumsal karşı-devrim, burjuva otoriter diktatörlük ve savaş yönelimi, en sıradan görünen bir hareketi, hızla siyasallaşmaya ve sistem karşıtı bir karakter edinmeye sürüklüyor. Bu koşullar altında Marksistlere düşen görev, işçilerin her durumda açığa çıkan bu devrimci potansiyelini sendikal cendereler içinde hapsedmek değil; aynı Bolşeviklerin yaptığı gibi, sosyalist devrim kanallarına akıtmaktır. Bu potansiyelin, sendikal sınırları parçalayarak siyasi iktidarları devirse bile, işçi sınıfı kendi bağımsız öz-örgütlerini yaratamaması ve enternasyonalist-sosyalist önderliğine sahip olmaması durumunda yıkıcı bir şekilde heba olacağı, en son Mısır devriminde görüldü.

İşçi sınıfının, sendikal bilinci/örgütlenmeyi aşmasını ve sosyalist sınıf bilinci ve örgütlenmesiyle donanmasını sağlama görevi yalnızca dünya çapında kavrandığında Marksist bir karakter taşır. İşçi sınıfının önümüzdeki büyük mücadelelerini kapitalizm karşıtı, geniş kapsamlı kitlesel bir siyasi seferberliğe dönüştürebilmek için, yeni kitlesel taban örgütlenmeleri perspektifinin sınıf içerisinde kökleşmesini sağlamak, bunu yapabilmek için de Marksist bir dünya partisini tüm ülkelerde inşa etmek gerekiyor.

Bolşevik Parti'nin ve Lenin ile Troçki önderliğindeki Komintern'in mirasının sürdürücüsü olan Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi ve onun bütün ülkelerdeki militanları, bu Marksist perspektifi savunmakta ve dünya işçi sınıfının sosyalist devrim yolundaki büyük mücadelelerine hazırlanmaktadır.

Dipnotlar

[1] <http://gercekgazetesi.net/isci-hareketi/metal-iscisi-nasil-kazanir>

<http://gercekgazetesi.net/isci-hareketi/metal-iscisi-nasil-kazanir-2>

<http://gercekgazetesi.net/isci-hareketi/metal-iscisi-nasil-kazanir-3>

DİP'in nasıl her şeyi birbirine karıştırdığının bir diğer örneği olarak, ayrıca bkz. <http://gercekgazetesi.net/isci-hareketi/buyuk-metal-grevinin-anlami-bir-ara-bilanco>

[2] http://www.kizilbayrak.org/2015/kb.15.20/sayfa_04.html

[3] <http://www.kizilbayrak.net/rss/metal-eylemleri-ve-sol-hareket/>

[4] V. I. Lenin, Collected Works, Progress Publishers, Moskova, Beşinci Baskı-1977, cilt 5, syf. 437

[5] V. I. Lenin, age., syf. 375

[6] V. I. Lenin, age. syf. 384-385

[7] V. İ. Lenin, age. syf. 422 ve 425

[8] V. İ. Lenin, age. syf. 437

[9] <http://www.toplumsalesitlik.org/tr/lenin--trocki-2/britanyada-sendikalar>

Tofaş ve Mako işçilerini savunun!

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu / 25.06.2015

Mayıs ayı ortasında önce Renault fabrikasında patlayan, daha sonra Tofaş, Ford ve Türk Traktör gibi büyük fabrikalara ve Mako, Coşkunöz gibi yan sanayi fabrikalarına yayılan fiili grev dalgasının ardından metal patronları karşı saldırılarını yoğunlaştırdı ve geçtiğimiz son iki gün içinde Tofaş ve Mako'da toplamda 150'den fazla işçi işten çıkartıldı.

Tofaş'ta ve Mako'da yaşanan işten çıkartmalar, önümüzdeki dönemde yaşanacak olan kapsamlı bir saldırının işaretidir. Bursa'daki Renault fabrikasında 14 Mayıs gecesi başlayan ve tüm önemli otomotiv fabrikalarına yayılan grevleri verdikleri tavizlerle durduran patronlar, işçilerin burnunu sürtmek ve bir daha böylesi militan eylemlere girişmemelerini garanti altına almak amacıyla harekete geçiyorlar.

MESS, bu saldırının hemen öncesinde, metal işçilerinin olası tepkilerini baştan dizginleme amacıyla, kendisine bağlı fabrikalardaki tüm işçilere toplamda brüt 3500 liralık bir "dizginleme" teklifi öne sürdü.

Daha önce, grevleri sona erdiren anlaşmaların yapılmasının ardından Ford, Türk Traktör, Renault ve Tofaş gibi fabrikalarda daha az sayıda işçiye yönelik işten çıkarma saldırıları gerçekleşmişti. Otomotiv patronları, işçilerin tepkisini ölçüyordu. Otomotiv işçileri, Renault'daki saldırıya iş bırakarak yanıt vermiş ve işten çıkartılmak istenen öncü işçilerin işe geri alınmasını sağlamışlardı. Bununla birlikte, aynı "başarı" Tofaş fabrikasında gösterilememiş, Türk Metal'in boşluğunu doldurmak üzere harekete geçen Çelik-İş sendikası, işten atılan iki öncü işçiyi sendika çalışanı yaparak, iş bırakma eylemini sona erdirmişti.

Metal patronlarının örgütü MESS'e bir karşı saldırısı başlatma cesaretini veren başlıca etmen, bizzat otomotiv işçilerinin sendikal sınırları aşmayan siyasi bilinç ve örgütlülük düzeyidir. Otomotiv işçileri, başta Türk Metal olmak üzere sendikal yapılara olan derin güvensizliklerini ifade etmekle birlikte, gerçekte, "işçi sözcüleri" aracılığıyla, bir sendikadan farklı davranmıyorlardı. Onlar, işçi sınıfının diğer kesimlerine harekete geçme çağrısı yapmak yerine "işçi sözcüleri" aracılığıyla patronlarla görüşmeyi tercih ettiler ve onların vardıkları anlaşmaya, eylemdeki tüm işçilerin katıldığı bir oylama yapılmaksızın uydular ve işbaşı yaptılar; gerçekte bu, patronlardan gelecek saldırının önünü açmaktı. [1]

Otomotiv işçileri, Bosch'ta yapılan sözleşme temelinde bir ücret artışı, Türk Metal sendikasının fabrikalardan gitmesi, seçilen işçi temsilcilerinin tanınması, eyleme katılan hiçbir işçinin işten atılmaması taleplerinin bir kısmının sözde "kabul edilmiş" olmasını kalıcı bir kazanım olarak görme yanılığısına düştüler.

Metal patronlarının ilk nabız yoklaması, kısa süre önce, Tofaş'ta iki işçinin işten atılmasında yaşandı. İşçiler, bu işten çıkarmaya karşı iş bırakmalarına rağmen, onu, AKP'nin işçi kolu konumundaki Çelik İş sendikasının talebi doğrultusunda sineye çektiler. Yasadışı grevler sürecinde işçiler arasında sağlanmış olan militan birlik, anlaşma sürecinde zedelendikten sonra, iki işçinin işten çıkartılmasının ardından daha da bozuldu. İşten atılan iki işçinin Çelik İş'te çalıştırılmasının kabul edilmesi, otomotiv işçilerinin kendilerini, patronların ve siyasi iktidarın gelecekteki saldırıları karşısında fiilen silahsızlandırması anlamına geliyordu. Nitekim Çelik İş'in genel başkanının 14 Haziran günü yaptığı açıklamaya göre, 3.500 Tofaş işçisi bu sendikaya geçmiş durumda.

Bununla birlikte, hiçbir şey için geç kalınmış değildir. Metalürji sektörü patronlarının Tofaş'ta ve Mako'da başlattığı son saldırı, yine on binlerce metal işçisinin üretimi durdurarak harekete geçmesiyle püskürtülebilir. Eğer bu başarılamazsa, belki de binlerce işçiyi kapsayacak kapsamlı bir sınıf saldırısı kapıdadır.

Metal işçilerinin bunu başarabilmesi ve iş, ekmek ve toplumsal eşitlik mücadelesinde diğer sektörlerdeki milyonlarca işçiye önderlik edebilmesi için, öncelikle, fabrika ve işkolu düzeyinde düşünmekten kurtulması; mahkum edildiği sendikal sınırları aşması gerekiyor.

Türkiye tekelci burjuvazisinin en önemli bileşenlerinden birini oluşturan MESS'in bu saldırısı, basitçe, ücret artışı talebini geriletmeyi amaçlayan ekonomik bir saldırı değildir. Büyük patronlar, on binlerce metal işçisinin yasal engelleri tanımayarak gittiği grevlerle işaretini verdiği işçi sınıfı mücadelesinin dönüşünü engellemeyi ve işçi sınıfına en baştan diz çöktürmeyi amaçlıyorlar. Bu, hükümetin de tam desteğini alan, baştan sona siyasi bir saldırıdır.

Öte yandan, MESS'in bu saldırısı, büyük sermayenin işçi sınıfına karşı uluslararası düzeyde sürdürdüğü çok daha kapsamlı bir saldırının parçasıdır. Dolayısıyla, metal işçilerinin mücadelesi, dünyanın birçok ülkesinde, kapitalizmin dünya çapında en örgütlü kesimlerinden biri olan küresel otomotiv şirketlerine karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak örgütlenmek durumundadır. ABD'deki

Sosyalist Eşitlik Partisi'nin, metal sektöründe çalışan 190.000 otomobil işçisinin Eylül ayındaki toplu sözleşmesine yönelik sunduğu mücadele programı, Türkiye'deki metal işçilerinin izlemesi gereken yolu da gösteriyor. [2]

Başta Tofaş, Renault, Ford, Türk Traktör, Mako, Coşkunöz fabrikaları olmak üzere, tüm otomotiv işçileri Tofaş ve Mako'daki saldırının kendilerine ve tüm işçi sınıfına yönelik siyasi bir sınıf saldırısının ilk işareti olduğunu görmek zorundadır. Onlar, otomotiv patronlarının bu saldırısının başlıca suç ortaklarının, başta Türk Metal, Çelik-İş ve Birleşik Metal olmak üzere sendikalar ve siyasi iktidar olduğunun bilincine varmalı ve buna, **siyasi bir program temelinde** kendi bağımsız taban komitelerini seçip derhal harekete geçerek yanıt vermeliler.

Kapitalistlerin hizmetindeki bütün siyasi partilerden ve sendikal örgütlenmelerden bağımsız bir şekilde oluşturulması gereken bu taban komiteleri, işçilerin sömürü koşullarının belirlenmesinde rol oynayan düzen içi sendikal örgütlenmeler değildir. Onlar, sendikaların tersine, sınıf uzlaşmasının değil ama sınıf mücadelesinin cisimleştiği, militan taban örgütleri olmalıdır. Bu örgütlerin hiçbir ayrıcalığa sahip olmayan temsilcileri doğrudan işçiler tarafından seçilir ve her an geri çağrılabilir. Özetle, taban örgütleri, doğaları gereği, gelecekteki bir işçi iktidarının, işçi demokrasisinin fabrikalardaki nüveleri olarak biçimlenirler.

İşçi sınıfınının 150 yılı aşkın uluslararası tarihsel deneyimi, onun patronların saldırılarına başarıyla karşı koymasının tek yolunun, kapitalist kar ve sömürü sistemine karşı uluslararası sosyalizm merkezli bir sınıf mücadelesi programı temelinde birleşmesi olduğunu gösteriyor. Çalışma ve yaşam koşullarında kalıcı bir kazanım elde etmenin de biricik yolu budur.

Kapitalistlerin ve onların emrindeki hükümetler ile sendikaların başta metal işçileri olmak üzere işçi sınıfına diz çöktürmeyi amaçlayan saldırısına karşı, şu talepler etrafında devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek gerekiyor:

- Tüm işçiler için kabul edilebilir bir ücret ve iş güvenliği temel bir sosyal haktır. İşçiler arasındaki ücret makasını kapatacak şekilde ücret artışı!
- Kapitalistlerin işçi sınıfını en ağır sömürüye mahkum etmekte kullandığı işsizler ordusunu ortadan kaldırmak için, ücretlerde hiçbir azalma olmadan çalışma saatleri kısaltılmalı!
- Herkese iş, kabul edilebilir bir ücret ve iş güvencesi!

- Tofaş, Renault, Ford ve diğer fabrikalar, işçi sınıfının kuşaklar boyu harcadığı emeğin ve kuşaklar boyu maruz kaldığı sömürünün cisimleşmiş ürünleridir. İşten atılan işçiler derhal işe geri alınmalı, şirket kayıtları, üretim, çalışma koşulları, bant hızı, sağlık ve iş güvenliği koşulları işçilerin demokratik kontrolü altına alınmalıdır.

2014 yılının en büyük 500 sanayi kuruluşu listesinde, Ford ikinci (10,5 milyar lira net satış), Renault üçüncü (8,7 milyar), Tofaş ise dokuzuncu sıradaydı (6 milyar). İlk onda yer alan şirketlerin sekizi metal sektöründedir. Tofaş, bu yılın yalnızca ilk çeyreğinde 205 milyon lira net kar elde etmiştir ki bu, işçi başına aylık en az 10.000 lira demektir ve işçilerin ücret artışı talebinin kat kat üstündedir!

- 1 milyondan fazla işçinin çalıştığı, milyonlarca insanın yaşamını doğrudan etkileyen bir sektör, bir avuç kapitalistin doymak bilmez kar hırsına tabi kılınamaz. Büyük metal işletmeleri, işçi komitelerinin denetiminde kamulaştırılmalı, onların devasa karları toplumun en temel ihtiyaçları (sağlık, konut, eğitim vb.) için kullanılmalıdır. Büyük şirketler ve bankalar ile tüm stratejik sektörler, işçilerin denetiminde kamulaştırılmalıdır.

- Metal işçilerine yönelik saldırı, dünya çapında işçi sınıfına yönelik sermaye saldırısının bir parçasıdır ve bir bütün olarak yalnızca dünya çapında ortadan kaldırılabılır. Küresel ölçekli metal devlerine karşı dünya çapında ortak bir mücadele için Amerika, Avrupa ve Asya'daki sınıf kardeşlerimizle birleşelim!

Metal patronları yalnızca ekonominin en büyük sektörünü kontrol etmemekte, aynı zamanda burjuva partilerinin, siyasi iktidarın ve devletin arkasındaki başlıca güçlerden birini oluşturmaktadır. Yalnızca AKP değil, meclisteki ya da meclis dışındaki tüm burjuva ve küçük burjuva partiler işçi sınıfının karşısında, sermayenin yanındadır.

Bu partiler, Türkiye'deki en zengin yüz kişinin toplam servetin en az yüzde 30'unu, en zengin yüzde 1'in ise yüzde 54'ünü kontrol etmesine, yani yoğun kapitalist sömürüye eşlik eden toplumsal eşitsizliğe karşı değiller. Onlar, işçi sınıfına yönelik toplumsal karşı-devrim saldırısına, demokratik hakların birer birer ortadan kaldırılarak polis devleti inşa edilmesine ve hızla küresel çatışmaya doğru ilerleyen bölgesel savaşlara karşı çıkmıyorlar. Onların bütün amacı, işçi sınıfından gaspedilen devasa servetin, nüfusun en zengin yüzde 10'u içinde daha "adil" paylaşımını sağlamak (yani kendilerine ve temsil ettikleri kesimlere daha fazla servet aktarmak) ve Ortadoğu'daki yağmadan daha uygun bir pay kapmaktır.

Bu burjuva ve küçük-burjuva partiler arasındaki bütün anlaşmazlıkların ve ittifakların arkasında, onların burjuva hizip çıkarları ve emperyalist kapitalist sistemi yaşatmaya yönelik önerileri arasındaki farklılıklar yatmaktadır. Ama bütün bu farklılıklar, geçtiğimiz yıllarda onlarca örneğini görmüş olduğumuz gibi, bu burjuva ve küçük-burjuva partilerinin kritik anlarda işçi sınıfına karşı tek bir cephede yer almasını engellemiyor.

Kapitalizmin tarihinin en derin krizlerinden birini yaşadığı içinde bulunduğumuz dönem, tam da bu tür bir cepheleşme dönemidir. ABD'den Almanya'ya, Britanya'ya ve Japonya'ya kadar tüm ülkelerde süren polis devleti inşasına uluslararası düzeyde emperyalist müdahalelerin, savaşların ve iç savaşların eşlik ettiği böylesi bir dönemde, "toplumsal uzlaşma"dan, "barış"tan ve reformlardan söz etmek, işçi sınıfını, karşı karşıya olduğu kapitalist saldırı karşısında ideolojik ve siyasi olarak silahsızlandırmaktan ve yönelimsiz bırakmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfı, karşı karşıya olduğu tüm felaketlerin nedeni olan kapitalizme karşı siyasi bir mücadeleye soyunmalı; sermayenin emrindeki partilerden ve sendikalardan kopmalı, yüzünü dünya çapındaki sınıf kardeşlerine, dünyayı yaratan ve geleceği kuracak olan kendi öz gücüne dönmelidir.

İşten atılan işçileri savunmak üzere harekete geçin! Toplumsal eşitsizliğe, polis devleti inşasına, demokratik haklara yönelik saldırılara ve savaşa karşı işçi sınıfının sosyalizm mücadelesini örgütlemek üzere Sosyalist Eşitlik Partisi'ni inşa etme mücadelesine katılın!

Dipnotlar

[1] Metal sektöründeki grevlerin ilk siyasi dersleri: <http://toplumsalesitlik.org/tr/perspektif/metal-sektorundeki-grevlerin-ilk-siyasi-dersleri>

[2] İşler ve ücretler uğruna mücadeleye hazırlanmak için taban komiteleri inşa edin!:

<http://toplumsalesitlik.org/tr/amerika/isler-ve-ucretler-ugruna-mucadeleye-hazirlanmak-icin-taban-komiteleri-insa-edin>